

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

29

שבת פרשת נצבים, כ"ז אלול תשע"ח 7.9.2018, ערב רה"ש תשע"ט

שלום קהילה יקרה,
הינה חלפה לה שנת תשע"ח, ושנת תשע"ט דופקת בדלת. עם סיומה של השנה חיים ראש, מרכז המשק, מסכם את השנה בפן המשקי, ודני סוסנוביץ, יושב ראש ההנהלה, מסכם את פעילותה של ההנהלה עם סיום הקדנציה וההיערכות לקראת בחירות חדשות. שנת תשע"ט היא שנת החמישים להקמת ראש צורים. הרב ורדי מציע לנצל שנה זו גם לכירור הזהות הקהילתית שלנו. ואכן, לכבודה של שנת החמישים אנו פותחים במדור חדש בשם "החזון שלי לראש צורים", שבו יוכלו הכותבים לפרוש בפנינו את חזונם לפניה של ראש צורים בעוד 10 שנים. והפעם, חלוץ הכותבים הוא צחי כהן. המעוניינים לשתפנו בחזונם מוזמנים לפנות ליהודה ג'ייסון. עוד במסגרת שנת החמישים, ולרגל ציון יום המעבר למחנה הקבע שחל ב-ג' בתשרי תש"ל, נשמע על שנתו הראשונה של הקיבוץ הצעיר בריאיון עם אמנון דיטור, אח של דן דיטור, שהיה שותף להקמת ראש צורים. נקודת מבט נוסטלגית נוספת מביאה לנו ירדה עם שלם בספרה על תקופת מלחמת יום הכיפורים וההתמודדות כאן בראש צורים בתקופה לא פשוטה זו.

במדור "הזרקור", מספר לנו בצלאל ספרא על תוכנית "יחד - זהות יהודית בקהילה" שאותה הוא מנהל, ושי רבינוביץ מספר לנו במדור בית אבי על אחותו היקרה דסי רבינוביץ ז"ל, ועל דמותה המיוחדת במלאת 22 שנה לפטירתה. במדור חדש בשם "בין השיטין", המקבילה הגברית למדור "בין השורות", משתף אותנו נתנאל הרשקופ בהרהוריו על אינפלציית החשיפה בדורנו, ומזמין אותנו לכבוד ראש השנה להתחבר מעט אל הסוד, אל שאינו גלוי.

עוד לכבוד ראש השנה, משתפת אותנו חנה דרורי בקשר העמוק שהיא חשה לחנה, אימו של שמואל, שאת סיפורה אנו זוכים לקרוא בהפטרות היום הראשון של ראש השנה, ודוד קרנץ מחבר אותנו ליום הכיפורים וסוכות מנקודת מבטו המשעשעת במדורו "הקיבוצניק". גם אסנת ניר מביאה לנו סיפור פרי עטה הנוגע במתחים המשפחתיים המתעוררים דווקא בחגים.

מיכל קרנץ מספרת לנו על תפילת הילדים המתקיימת בכל ערב שבת ושבת בבוקר, ומודה לבנות המצווה של

שנת תשע"ח אשר הובילו את התפילה במסירות. האחריות עוברת כעת לבנות המצווה של שנת תשע"ט בהובלתן של רעות בלנק ואביה חייקין.

עם פתיחת שנת הלימודים, כנה שכטר פונה אל ציבור המורים בעצות מועילות לתזונה בריאה גם בסדר היום הלחץ בביה"ס, עצות מעשיות שיכולות לסייע לכולנו ולא רק למורים.

בגיליון זה אנו מביאים מדור חדש נוסף בשם "עסק מקומי" שבו יוכלו העצמאים שבינינו לחשוף בפנינו מעט את העסק שהקימו. נגה גן צבי היא הראשונה לספר לנו על "נוגיבוגי" שהפך להיות בית לאימהות יוצרות לילדיהן. בעלי עסקים מקומיים המעוניינים להופיע במדור זה מוזמנים לפנות לליטל רון.

במדור "חוק הדתיים השלובים", אנו זוכים להכיר הפעם משפחה שזה עתה הצטרפה לקהילתנו - משפחת רותם. מתוך רצון עז לשמוע את הנוער שלנו ולתת לו מקום להביע את דעותיו, אנו משרדגים את מדור הנוער לכדי "במת הנוער", ומקווים שאכן הנוער יתפוס את מקומו על הבמה. והפעם ערו הכהן משתף אותנו בנקודת מבטו המעניינת על תהליך השיבוצים להדרכה ולתפקידים התנדבותיים של בני שבטו.

במדור "ביקורת תרבות" משתף אותנו הרב ורדי ברשמי מסדרת הסרטים של "העברים", העוסקת במשוררים עבריים, ובמדור בני עקיבא אנו זוכים להכיר את הקומונרית החדשה הלל אלגברי, וזו ההזדמנות לאחל לה הצלחה רבה ושנת פעילות פוריה.

אנו מאחלים לקהילתנו היקרה שנה טובה, שנת שגשוג, בנייה ופריחה, שנת גיבוש קהילתית ושנת שמחה. אם פגענו במהלך השנה בשל טעות או חוסר תשומת לב, אנו מצרים על כך ומבקשים מחילה.

כתמיד, נשמח לשמוע תגובות ורעיונות בכתובת הדוא"ל שלנו: yarchon@r-tzurim.co.il קריאה מהנה ושנה טובה לכולם!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, טל נוימן, דוד קרנץ, מיכל הרשקופ, יהודה ג'ייסון, רינת לוי, זהבית וינשטין, ליטל רון, כנה שכטר (עימוד וגרפיקה), יעקב דרורי-דינבאום (עריכת לשון), אסנת ניר ונעמה דיטור.

בראשית

בְּרֵאשִׁית בָּאָה צְלוּלָה חֲשׂוּפָה
רַכָּה נוֹגַעַת בְּעֶצֶב מְפוּיָסָה
פּוֹסַעַת בְּשִׁבִּיל אֶל הַנֶּהָר
נִטְהָרֶת בְּאֶדְנוֹת הַמַּיִם

בְּרֵאשִׁית פּוֹרֶתֶת בְּרִית עִם הַנֶּחֱמָה
עֹסִיס רִמּוֹן עַל שְׁפָתוֹתַי
בְּרֵאשִׁית בּוֹרָאת
לְאַהֲבָה אוֹתִי

יוֹמָם בְּעֶמּוּד עֵנָן לְהַנְחִינִי דֶרֶךְ
לַיְלָה בְּעֶמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר לִי לָכֶת.

ראש השנה של שנת החמישים לראש צורים. בכלל, ראש השנה הוא זמן לבחינת הדרך, לבחון את הקיום שלנו במבט רטרופקטיבי על החיים הפרטיים. זהו גם הזמן להתבונן על חיי הקהילה, בייחוד אחרי 50 שנה שזו תקופה שבה נמדדים תהליכים לאומיים. מעטים מחברי ראש צורים של היום עברו את כל ה-50 במקום הזה, אבל כולנו - גם אלה שלא היו כאן בכל התקופה - חווים דרכם את הפרספקטיבה של המקום. נראה לי מתאים בשנה הקרובה לא רק לחגוג את היובל של היישוב אלא גם לברר את הזהות הקהילתית המיוחדת שלנו. חיבור העבר, ההווה והשאיפות לעתיד. לאן הקהילה מכוונת לקראת היובל הבא, שרבים מאיתנו עוד יזכו להיות בו. נראה לי נכון למצוא את המסגרות לכירורגיה הזו גם לתועלת ההווה.

משולחנה של ההנהלה

דני סוסנוביץ

1. תודות

לא אוכל להספיק להזכיר את כל התודות המגיעות לכלל התושבים העוסקים בצורכי ציבור באמונה. יש ביישוב אנשים מדהימים שנותנים את מיטב מרצם וזמנם לטובת כלל התושבים והתוצאות אכן ניכרות בעשייתם. תודה לחברי ההנהלה המורחבת (הכוללת את חברי המזכירות, הנהלת האגודה וההנהלה הכלכלית), לחברי הוועדות השונות שפועלות כל הזמן מאחורי הקלעים לקידום היישוב והמרקם החברתי שלנו - ובראשם תרבות, חינוך ודת. תודה לאשבל עם שלם שסיים את תפקידו כרכז הנוער ובהצלחה להדס שנכנסת לתפקיד. תודה ליהודה שפירא על תקופתו כרכז קהילה, טרם הספקתי להודות לו בצורה ציבורית.

תודה לכל התושבים שעוזרים, תומכים, נותנים כתף ומחזקים את העשייה הציבורית ביישוב, הדף קצר מלהודות לכולם.

2. סליחות

יש לזכור שלא הכל הולך חלק, ולפעמים יש נפגעים בעשייה הציבורית. בשמי ובשם ההנהלה, ברצוני לבקש סליחה מכל מי שמרגיש עצמו נפגע מפעולותינו או מהחלטותינו. לעולם לא הייתה כוונה אישית לפגוע במישהו וכל השיקולים וההחלטות באים מחיפוש אחר טובת היישוב וקידומו.

3. תתמודדי!

אם הפסקאות האחרונות נשמעות כמו מילות פרידה - אז אכן כך. ההנהלה הנוכחית מסיימת את תפקידה בקרוב מאוד, ולדרך תצא הנהלה חדשה. כל מי שחפץ בעשייה ציבורית משמעותית ומעוניין להשפיע על הקהילה והסביבה, מוזמן להתמודד בבחירות ולהצטרף לצוות. כמו שאומרות הפרסומות שהיו לאחרונה ברדיו - "תתמודדי!". בהחלט רצוי ואפילו עדיף שתתמודדנה יותר נשים להנהלת היישוב. יש ביישוב הרבה נשים מוכשרות ומובילות ובהחלט נרצה להתברך במנהיגות נשית בקהילה. נוסף על כך, ישנם כמה תפקידים משמעותיים ביישוב שזקוקים לאיש: רכז/ת קהילה, ועדת תרבות, ובבחירות הקרובות נבחר גם ועדת קבלה חדשה ליישוב.

4. איחוד הנהלות

צדק שמוליק דרורי, כשאמר שלא מדובר בתהליך איחוד קהילות - כי הרי אנחנו כבר קהילה אחת! אלא בתהליך איחוד הנהלות. התהליך עוסק בשיפור מבנה הניהול ביישוב כדי שנוכל לנצל את כל המשאבים העומדים לרשותנו לפיתוח היישוב ולקידומו בצורה הטובה ביותר. אנו נשתדל לעדכן על התקדמות התהליך, ואנו מעוניינים בשיתוף ובדעות הציבור בנושא. מוזמנים לפנות אלי ואל מורדי ולשתף - אפשר בכל צורת תקשורת שנוחה לכם (אלקטרונית, אנלוגית, או פנים אל פנים).

5. השקעות מכספי הקיבוץ

אחד הנושאים שמורגשים מאוד בתהליך הוא השקעות קהילתיות של כספי הקיבוץ. השקעות אלו הן סממן מובהק של התהליך שראש צורים עובר, ושל הרצון של כולנו לשפר ולפתח את היישוב לטובת כולם. להלן הפרויקטים שאושרו לאחרונה לתקצוב באסיפת חברי הקיבוץ.

■ **חדר חוגים:** בנייתו הסתיימה לא מזמן, כולו מכספים המיועדים לקהילה מהקיבוץ, ועליו הוחלט בהנהלה המשותפת לאגודה ולקיבוץ.

■ **שיפוץ חדר האוכל:** 500,000 ₪. התקציב גדול ומשמעותי אך אינו מספיק ויידרש תקציב רב שנתי כדי לסיים את התהליך.

■ **צוות היובל:** 250,000 ₪.

■ **ועדת חינוך:** 40,000 ₪.

■ **בית כנסת (תאורה ומזגנים):** 20,000 ₪.

■ **תכנון לפיתוח מעיין ראש צורים:** 10,000 ₪.

■ **שיפוץ וטיפול בפרגולה לזכר דני קלמן:** 10,000 ₪.

■ **צדקה:** נוסף על אלו, יש כספים שמיועדים לצדקה

מהרווחים של הקיבוץ: **ועדת צדקה:** 50,000 ₪.

סיירת רז: 41,000 ₪.

6. תהליך הבנייה:

אנו נמצאים בעיצומו של תהליך החתימה על החוזים בידי הדיירים. נאחל לכולם בהצלחה ובנייה טובה, במהרה בימינו.

בברכת שנה טובה

ההנהלה המשותפת

מסולחנו של מרכז המשק

חיים ראש

בשדות החיטה והחמץ שכן נזרעו, היכול נראה נמוך מאוד. מחיר החיטה נקבע בתמחור עולמי ולכן המחסור בשוק הישראלי לא משפיע על המחיר (ביקוש והיצע). אנחנו מקווים שהיכול יספיק לפחות כדי לשלם את ההוצאות. גידולי השלחין (שטח מושקה) מתפרשים על פני כ-7,000 דונם. הגידול העיקרי הוא כותנה, אבל אנו מגדלים גם תירס, חמץ ועוד. כמו כן ישנם מטעים של שקדים וזיתים שבגלל החורף החם לא קיבלו מספיק מנות קור ולכן צפויים רק 120 ק"ג שקדים לדונם - פחות מחצי מתפוקת השנה שעברה אבל במחיר קצת גבוה יותר.

מסיק הזיתים צפוי להתחיל רק בסוף אוקטובר.

על אף מיעוט הגשמים יהיו לנו מספיק מים להשקיה, בעיקר ממים מטופלים שמגיעים מאגודת מי הרי יהודה, אלו בעיקר מי ביוב שמטופלים ומוזרמים למאגרים שלנו לצורכי השקיה. בינתיים התוצאות פחות טובות מהממוצע בשנים האחרונות, אבל אנחנו מתפללים שבעזרת ה' התוצאות יהיו חיוביות מהצפוי.

כדי להתמודד עם חוסר הגשם עובדים כמה שנים על הקמת מאגר חדש בשיתוף עם מושבי לכיש. ברוך ה' לפני כחודשיים התחילה עבודה על מאגר רמת שריון - פרויקט של 120 מיליון ש"ח, כאשר המדינה נותנת מענק של כ-80 מיליון וגד"ש עציון שותף ב-25%, ולכן לוקח הלוואות בכ-10 מיליון ש"ח. בניית המאגר אמורה להימשך כשנתיים שבסופן הגד"ש אמור לקבל מספיק מים בשביל להסב כ-1,000 דונם שדות בעל למטעי שלחין.

אנחנו צופים שתוספת 1,000 דונם של מטעים יכולה להכפיל בעשור הקרוב את הרווח השנתי הממוצע של הגד"ש מ-3 מיליון ש"ח ל-6 מיליון ש"ח.

אני כותב מאמר זה בחודש אלול לקראת ראש השנה. בדומה לתהליך התשובה - שבו אדם סוקר את מעשיו בעבר, מנסה להבין את מצבו בהווה ומקבל החלטות להתחדש ולהתקדם בעתיד - אני אתן סקירה כללית על ענפי החקלאות בראש צורים בעבר, מצבם היום והתקווה והציפייה לעתיד.

לאחרונה התקיימה אספת חברים לאישור מאזן 2017, ולפני כמה חודשים הייתה אספת חברים שבה נסקרו הפעילות המשקית ב-2017 ותוכנית המשק ל-2018, ובה ציינו שחלק ניכר מהיוזמות שקידמנו בשנים עברו הוקפאו בגלל חוסר בתיאום ובעבודה משותפת בין ההנהלות. כדי לפתור בעיה זאת, האסיפה הסמיכה צוות לבחון את המבנה הארגוני ביישוב ובקיבוץ. בעזרת ה' עבודת הצוות תביא פתרונות ושגשוג לעבודה הניהולית ביישוב.

כידוע מהפרסומים בתקשורת, שנת תשע"ח הייתה עוד שנה של גשמים מועטים, דבר שהקשה על החקלאות בכל הארץ וגם בענפי החקלאות של ראש צורים. הקב"ה בירך אותנו בראש צורים ב-340 קוב גשם, אבל זה נמוך משמעותית מהממוצע הרב-שנתי של 561 מ"מ.

גד"ש

בגד"ש עציון (שותפות של שלושת הקיבוצים בגוש: כפר עציון, מגדל עוז וראש צורים) יש לנו כ-15 אלף דונם שטח חקלאי, כאשר בחצי משטח זה ישנם גידולי בעל - שטח שאין בו השקיה, ומקור המים היחיד הוא גשמים בחסדי ה'. הגד"ש מגדל בשטחים אלו בעיקר חיטה, אך גם אבטיח לגרעינים וחמץ. השנה ירדו בגד"ש כ-250 מ"מ גשם לעומת ממוצע רב שנתי של 560 מ"מ. מיעוט הגשמים פוגע בראש ובראשונה בגידולי הבעל, ובשל כך לא זרענו אבטיחים לגרעין מאחר שלא היה עומק הרטבה מספיק.

מטע

אנחנו מצויים היום בעיצומו של בציר הגפן. התחלנו לפני כחודש והבציר צפוי להסתיים רק לקראת סוף החגים. יש לנו כ-200 דונם של כרמים מזנים שונים (קברנה סוביניון, קברנה פרנק, מרלו, פינאר, סירה, שרדונה, גורץ, פטיט ורדו).

הכרמים ממוקמים בטרסות ברבדים ובחובלה, בסידור של כמה דונמים בודדים עד כ-20 דונם.

בשנים האחרונות יש מחלה בכרמי יין בכל הארץ. גם אצלנו הווירוס נותן אותותיו, ובעקבותיו השנה אנחנו מורידים בין 4 ל-5 חלקות, סה"כ מעל 40 דונם. אחרי העקירה צריך לחכות שנתיים לניקוי האדמה מהווירוס לפני נטיעה חדשה. אנחנו נקיים דיונים עם 4 יקבים שאנחנו עובדים איתם (יקבי תבור, יקבי הברון, יקב גוש עציון ויקב טפרברג) כדי לבחון אם נרצה לנטוע כרמים חדשים או לא.

הבציר השנה נראה טוב ואנחנו מקווים שהיקבים יצליחו להכין יין איכותי מהענבים שלנו.

בענף הדובדבנים היה חורף חם בכל הארץ ולא היו מספיק מנות קור כדי להגביע כמות רגילה של פירות. היו מקומות שלא היה להם בכלל פרי, אצלנו היו כ-50% מהכמות הרגילה.

מחיר הפרי היה גבוה יותר השנה, וזה פיצה חלקית על הכמויות הנמוכות.

פסטיבל הדובדבן היה הצלחה גדולה.

ההערכות הן שהיו יותר מ-8000 אנשים. הקטיף עצמו התבצע בהתחלה בחלקות הוותיקות, שבהן נשארו עצים בודדים, ובהמשך בחלקות הליפנס.

לפני כשנתיים הזמנו שתילי דובדבנים עבור 12 דונם, ואנחנו צופים לקבלם החורף. ההנהלה הכלכלית דנה בימים אלו איפה יישתלו 12 הדונם הללו, חלקם אולי בשטח מול גן הטרקטור.

ישר כח לכל צוות המטע המשותף של מגדל עוז וראש צורים, ובפרט לנציגים שלנו מוטי ועקיבא. אנחנו מחפשים דם חדש לצוות המטע - אנשים שרואים בחקלאות עבודה מאתגרת ומקצועית כדרך חיים. מי שמעוניין מוזמן לפנות.

לול

הוד צורים, השותפות בין ראש צורים להוד עציון (יבנה+כפר עציון), מגדלים 6 להקות הודים בשנה, ב-3 אזורים - בית אימון, זכריה ורבדים.

לפני מעל לשנה הוחלט בהנהלות היישוב לבנות בית אימון חדש כדי להרחיק את גידול בעלי החיים ממתחם 2 של הבנייה.

ועדת בנייה שכרה את האדריכל רוני גולדשמיט כדי להגיש בקשה לשינוי תב"ע לשטח שמתחת לרפת ג, עבור בניית בית אימון חדש. בימים אלה הוא אמור להגיש את הבקשה לשינוי תב"ע.

רק אחרי קבלת השינוי תהיה אפשרות להגיש בקשה להיתר בנייה לבניית בית האימון. התוכנית היא להשכיר את בית האימון הקיים כשטח למחסנים ותעשייה קלה. דמי השכירות ישמשו כמקור מימון לאורך שנים לחלק מההשקעה בהקמת בית האימון החדש. תפעול הענף ממשיך בניצוחם של שלמה ויסמן ואליעזר פולק עם צוות הלול.

רפת

שנת 2017 הייתה שנה טובה לרפת על אף המחלה הקשה "ניאו ספורה" שהביאה להפלות רבות, ובשל כך לחוסר בעגלות. השלכות המחלה נמשכות לא מעט שנים ומחייבות ניהול זהיר ותמרון אתגריים אלו.

הפרמטרים המקצועיים של הרפת השתפרו ב-2017 והמשיכו להשתפר בחצי הראשון של 2018. תפוקת החלב לפרה, פוריות ובריאות העדר, כל אלו תורמים לשיפור הרווחיות. מכסת הרפת היא 3.7 מיליון ליטר חלב. בזמן הקיץ מיוצרים 12,000 ליטר חלב ביום.

בסוף השנה שעברה קרס קטע של רצפה מתחת לאבוס שמפריד בין קבוצות בסככה א. מאז הקריסה אי אפשר להשתמש בחצי מהסככה. החלטנו להרוס את הסככה ולבנות סככה חדשה במקומה, ובינתיים אנו עובדים במקביל על כמה אלמנטים של הפרויקט כדי לקדם אותו כמה שיותר מהר.

המהנדס מסיים בימים אלו תכנון מפורט של הסככה, והגשנו בקשה להיתר בנייה מוועדת הבנייה במועצה. נוסף על כך, פירקנו את רוב הגג והברזלים של הסככה ועכשיו נעשית עבודה כדי להוציא את כל הזבל מתוך הבור שמתחת לסככה.

בזמן הקרוב נצא בבקשת הצעות מחיר מקבלנים ובטיפול לקידום היתר בנייה. הטיפול מורכב וכנראה ימשך לא מעט זמן.

הסככה החדשה אמורה לשפר את הביצוע של הרפת בפרמטרים מקצועיים רבים, וכן לשפר משמעותית את הטיפול בזבל ולסייע בהתמודדות שלנו עם הדרישות המשתנות של איכות הסביבה. נוסף על אלו, זה ייתן לנו אפשרות לגידול והתרחבות בהמשך השנים.

הניהול המקצועי של יאיר כהנא מקדם את הרפת בקפיצות גדולות, ועם השיפור המקצועי מגיע גם שיפור ברווחיות.

לקראת ראש השנה אני רוצה לבקש סליחה אם פגעת במישהו.

הדלת שלי תמיד פתוחה, ואם יש למישהו הערות או הצעות אשמח לשמוע, ללמוד, ולנסות להתחדש ולהתקדם.

שתהיה לכל אחד ואחת ומשפחתו, וכן לכל קהילת ראש צורים ביחד, שנה טובה ומתוקה.

חיים ראש

מעברי דירה:

הקיץ עזבו אותנו לצערנו לא מעט משפחות, ועקב זאת החל גל מעברים פנים ישוביים רבים כל כך שכבר קשה להתמצא.
אז כשירות לציבור קוראינו, אנו מגישים בזאת את שרשרת המעברים, כפי שהצלחנו לגלות.
בהצלחה לכל העוברים. מאחלים לכם שתיהנו בדירותיכם החדשות:

- משפחת גרינוולד אפרת וליאור ◀ במקום משפחת לנגר (מתחת שינדלר, מעל רבינוביץ).
- משפחת איתם הדס ואביחי ◀ במקום משפחת גולדברג (בבית משפחת רוזנבלוט-מרציאנו).
- משפחת דרורי-רנבאום ◀ במקום משפחת שמשוני (מתחת משפחת שבות).
- משפחת רוזיאביץ ◀ בדירת החיילים לשעבר (בקיבוץ, ליד גן הפינג פונג).
- משפחת דיטור בתאל ואלעד ◀ במקום משפחת אביטל (בקיבוץ, שוכרים ממשפחת ברוש).
- משפחת סורוקר ◀ במקום משפחת דיטור בתאל ואלעד (בקיבוץ).
- משפחת קופולוביץ ◀ במקום משפחת סורוקר (בקיבוץ).

ברוכים הבאים וקליטה מהירה בתוכנו:

■ משפחת שטאובר עמית ועבריה
(יגורו במקום משפחת קינן).	■ משפחת רותם חנניה ואפרת
(שוכרים אצל משפחת הרשקופ).	■ משפחת מינץ ידעיה ואחינועם
(יגורו במגורים של הישיבה לבנות).
■ משפחת לרנר ציפורה וברוך
(שוכרים אצל משפחת שטרן).	■ משפחת חדר יניב ונגה
(יגורו במגורים של הישיבה לבנות).	■ משפחת ישראלי איתן וחרות
(יגורו במגורים של הישיבה לבנות).
■ משפחת פוס אבישי וקרן
(שוכרים אצל משפחת ראם).	■ משפחת גרטנלוב עידן ואור
(יגורו במגורים של הישיבה לבנות).	

נר זיכרון

ברוך דסברג (ג'ינג'י) הי"ד

נהרג ב"א בתשרי תשל"ד.
ג'ינג'י היה חבר קיבוץ ראש צורים ונפל בהיותו מפקד מעוז אורקל שלייד תעלת סואץ במלחמת יום הכיפורים. השאיר אחריו אישה - אירית, וילדה - ענבל.
בן 25 בנופל.

אופיו של ברוך תאם את צבע שער. סוער היה כשער האדמוני. הוא שנה

את השקר ואת הצביעות, ולחם למען האמת ללא פשרות.
בקיבוץ הצעיר מילא ג'ינג'י תפקידים שונים. בין היתר עבד בפלחה ולאחר מכן כאקונום במטבח.
לזכרו תרמה המשפחה ספר תורה שנתקבל מהקהילה בעיר הילורסום שבהולנד לבית הכנסת בראש צורים.

יהונתן (יוני) רוזנמן הי"ד

נהרג ב"ד בתשרי תשל"ד.
יוני היה חבר גרעין נח"ל בראש צורים והיה חייל מאומץ אצל משפחת דרורי.

יוני העריץ את החיים בטבע, רחוק מהציוויליזציה ומשאונה, "היא המקפחת את אושרו של אדם ומגמדת את קומתו", אמר.

כאיש גרעין, רצה להגשים

את רעיון החלוציות, שפיעם בו מאז ילדותו.
נפל ברמת הגולן במלחמת יום הכיפורים בשלב השירות הצבאי.

בן 21 בנופל.

לזכרו הוקם מושב יונתן ברמת הגולן.

ושליח הקיבוץ הדתי. עצותיו היו טובות ומועילות, כפי שכתבתי למשה נהלוני במסגרת העדכונים שלי: "אני מוכרחה לציין, שנהניתי מאד לדון בעניין עם דוכי, יש לו ראש פתוח, הרבה ניסיון, ומפליא לראות איך הוא חושב מיד על ההשלכות של כל הצעה והצעה".

נושא בוער נוסף היה הקשר עם החיילים שגויסו. באותה עת היו בראש צורים שניים או שלושה טלפונים בלבד, והחיילים שקיבלו חופשה התקשרו מירושלים וביקשו שיקפצו אותם לראש צורים. אם התמזל מזלו של החייל, ומישהו הרים את הטלפון, והיה רכב במקום, ונמצא נהג פנוי - הוא הצליח להגיע הביתה.

נושא נוסף שנתנו עליו את הדעת היה תקציב חבילות לחיילים. להלן החלטה שקיבלנו בנידון (מתוך המכתב למשה נהלוני): "חבילות לבני הגרעין יישלחו אחת לשבועיים בלבד, בערך של 5 לירות. לחברי המשק תישלח חבילה אחת לשבוע בערך של 5 לירות".

אין ספק, שהחוויה הקשה ביותר מאותם ימים הייתה התמודדות עם האובדן. במהלך הימים שאחרי יום כיפורים הגיעו לאט לאט דרישות שלום מכל החיילים, אך לא שמענו מאומה מברוך דסברג הי"ד. לחג הסוכות הגיע יעקב נצר שיבדל"א, ששירת בסמוך לברוך, אך הוא לא ידע לספר מה אירע לו. אני זוכרת את הישיבה בסוכה הציבורית בסעודה שלישית, עם אירית, אשתו של ברוך, כשכולנו שרנו בדבקות את השיר: "ישראל בטח בה", עזרם ומגנם הוא, והמילים קיבלו משמעות מיוחדת!!!

והינה הגיעה ההודעה מצה"ל: "לא נודע מה עלה בגורלו". ההיטלטלות בין תקווה ליאוש כמעט כילתה את כוחותינו. האם נפל בשבי? האומנם תמונתו הייתה בין אלה שפורסמו בעיתונים? או אולי אין מנוס מלהשלים עם העובדה שלא נראה אותו עוד?

כשהגיע יום פרסום שמות השבויים, שמו של ברוך לא היה ביניהם, ובהודעה למשפחה הוא הוגדר כ"נעדר". רק בשלהי חורף תשל"ד, בעקבות הסכם הפרדת הכוחות עם מצרים, הורשתה ישראל לחפש את חלליה שמעבר לקווי, וגופתו של ברוך נמצאה. עם קבלת ההודעה על זיהוי הגופה, פתחנו בהכנות קדחתניות לאיתור בית קברות, וברוך היה החלל הראשון שנקבר בו. יהא זכרו ברוך.

לצערנו, ברוך לא היה הקורבן היחיד שהקרבתו במלחמה זו; גם יוני רוזנמן, חבר גרעין מוריה ראש צורים, מסר את נפשו על הגנת העם, ולימים הוקם על שמו מושב יונתן בגולן.

היום, במבט לאחור, אני תוהה: איך שרדנו את התקופה הזאת? מי היה מאמין שהישוב יקבל תנופה שכזאת? תודה לא-ל שזכינו לכך, ונוקיר את אלה שבזכותם אנחנו כאן.

יום כיפור שנת תשל"ד, זה עתה סיימתי את חובתי לתנועת הקיבוץ הדתי - "שנת שירות שלישית" בעזרה לקיבוץ צעיר, והחלטתי להישאר בקיבוץ. אסיפת החברים אישרה לי לימודים באוניברסיטה, ואני ציפיתי בהתרגשות לפתיחת שנת הלימודים. החלטתי לנסוע לקבוצת יבנה, מקום הולדתי, מעין פרידה מהתפילות שכל כך אהבתי.

בבוקרו של היום הייתה התרחשות מוזרה בבית הכנסת; עוד ועוד צעירים הפסיקו את התפילה, בית הכנסת הלך והתרוקן, ואט אט חדרה לליבנו התחושה שמהו נורא קורה כאן.

בצאת הצום הפכה התחושה לידיעה ברורה: מלחמה פרצה במדינת ישראל, אך הכול היה עדיין לוט בערפל. למוחרת חזרתי לראש צורים, ובמהלך הנסיעה טרדו את ראשי מחשבות קשות: לאן תוביל אותנו המלחמה הזאת? איך תשפיע על חיינו? האם תהיה קצרה כמו מלחמת ששת הימים? כיצד היא תשפיע על הקיבוץ הצעיר, שזה עתה קשרתי את גורלי אליו?

הגעתי לראש צורים וגיליתי לתדהמתי שהקיבוץ התרוקן מגברים; הרוב המכריע של הגברים גויס, והתפעול השוטף של הקיבוץ נפגע קשות. מרכזי ענפים, חברי מזכירות ועוד בעלי תפקידים גויסו, והותירו את המקום מיותר.

בימים הראשונים פעל הקיבוץ בכוח ההתמדה. גבי רוזנפלד לקח על עצמו את התפעול המשקי ונתן מענה לעניינים הבעורים, אך לאורך ימים היה צורך לתגבר את המערך הניהולי של המקום. כעבור כשבועיים, כששמוליק דרורי שוחרר מהצבא, הוא החליט שיש לאייש את החללים שנוצרו בכוחות שהיו במקום. הוא כינס אסיפת חברים, ובין שאר ההחלטות שהתקבלו שם, הוחלט למנות אותי כמזכירת הפנים של ראש צורים במקומו של משה נהלוני שגויס. התפקיד 'נחת' עלי בניגוד לרצוני (והבנתי שחלום הלימודים שלי נגזז), אך תחושת השליחות גברה על הפחד מן התפקיד שהיה גדול עליי בכמה מספרים. הימים חלפו, והמשק הוצף במתנדבים שהיה צורך להפעיל אותם ולהפיק מהם את מלוא התועלת: הלול עמד על סף קריסה, והגענו למסקנה שחייבים לגייס שכיר לתפעולו התקין. הדבר עורר דיון עקרוני, שהשתקף בדברים שכתבתי במכתב למשה נהלוני, מזכיר הפנים שגויס: "לא עומדת כאן לדיון העסקת שכיר, אלא עומדת לדיון השאלה, האם לסגור את ענף הלול, או להמשיך להחזיקו... במחזור האחרון הייתה תמותה של 50%!!! ניסו לתת תרופות, אך התברר שהתרופות המיתו את העופות". בעיה נוספת הייתה תפעול הוועדות. ועדות רבות שותקו עקב הגיוס ההמוני, ואנחנו ישבנו על המדוכה במטרה לאייש את הוועדות באנשים שנותרו במקום. אחד האנשים שהיה לנו לעזר רב בימים ההם היה דוכי, חבר עין צורים

יום אחד, מישהו החליט שהיום משהו לא בוער כל כך בעבודה ולכן נשארנו בכפר עציון בבוקר להכין חביתה ולאכול ארוחת בוקר, וקצת התעכבנו. כשיצאנו פגשנו את החברה של משמר הגבול שהודיעו לנו: "חברה - היום היה מוקש". היום אני אומר - זו הייתה אצבע אלוקים. במאמר מוסגר אספר שהיה לי נס דומה בגוש קטיף: לאחר כמה גלגולים התגלגלתי להיות בגרעין הראשון שהקים את מושב גני טל בגוש קטיף. לפני הפינוי ב-2005, היו לי 15 דונם חממות של תבלינים ליצוא. ב-6:00 בבוקר היו באים הפועלים מחאן יונס וקוטפים עד 8:00 בבוקר. לאחר מכן הכול נכנס למקרר, ואז היינו יושבים בבית האריזה המקורה וממיינים עם הפועלים ומכינים את המשלוח לחו"ל. יום אחד ב-12:30 אשתי מצלצלת: "אמנון - בוא תרד לאכול". 5 דקות אחר כך, נופלת פצצת מרגמה באמצע בית האריזה שלי. מסביב לשולחן עברו 10 פועלים. 3 מהם נהרגו והשאר קטועי ידיים ורגליים. אני היחיד שניצל כי ירדתי לאכול ארוחת צוהריים, ומבחינתי זה היה נס גלוי שחזק את אמונתי לאחר האירוע.

מה אתה זוכר מההווה בראש צורים?

אני זוכר עד היום שמבחינת ההרגשה הייתה התרוממות רוח: מה שאתה עושה, זה הדבר הראשון שעושים - אתה בונה, אתה יוצר. הקבוצה של ראש צורים הייתה מלוכדת מאוד, חברית. בנות הגרעין השתתפו בתורנויות והייתה פעילות חברתית ענפה מאוד. הייתה לכידות גם בין הש"שינים והגרעין, למרות שהש"שינים התחלפו ככל שנה. התוצאה הייתה כמה חתונות...

לקראת סיום שנת הש"ש ביקשתי ממרכז המשק של קיבוץ יבנה שישאיר אותי בראש צורים לפחות עוד כמה חודשים. זאת הייתה חוויה והיה לי טוב כאן ורציתי להישאר עוד קצת. אבל מוסדות קיבוץ יבנה בתקופה ההיא היו קשוחים מאוד, ומרכז המשק אמר לי כמעט באלו המילים: "אמנון, אני צריך אותך על הטרקטור שתקצור ירק. אנחנו גומרים לקצור ירק, אתה עולה על הקטפת לקטוף כותנה וכשאנחנו גומרים לקטוף כותנה אתה עולה על הטרקטור ומתחילים לחרוש. אין לי מישהו אחר. אני מצטער, ביום שאתה גומר את הש"ש אתה חוזר לקיבוץ יבנה". לצערי הייתי ילד טוב וממושם ומה שנאמר לי מהמוסדות, זה מה שעשיתי. בהמשך, כשרציתי ללכת ללמוד, אמרתי למרכז המשק - עכשיו אתה תפסיד אותי אם לא תיתן לי ללכת ללמוד. ואכן עזבתי והלכתי ללמוד להיות הנדסאי מכונות.

ב-ג' בתשרי תש"ל, לפני 49 שנים, עבר קיבוץ ראש צורים משהותו הראשונית והזמנית בכפר עציון למחנה הקבע (המשק הישן של היום). לרגל המאורע, ראיינו את אמנון דיטור, אח של דן דיטור, שזכה להיות בין מקימי ראש צורים, כאן על ההר הטוב הזה.

הגעתי לכאן במסגרת שש"ש (שנת שירות שלישית) של הקיבוץ הדתי, שבה היו הקיבוצים שולחים את בניהם שסיימו צבא לעזור במשך שנה לקיבוצים חדשים או קיבוצים שזקוקים לעזרה. בזמני בדיוק האריכו את השירות הצבאי לשלוש שנים, כך שלמעשה הגענו לכאן כשנה רביעית. הגרעין הראשוני של ראש צורים התבסס על ש"שינים מקיבוץ לביא, שלוחות, קבוצת יבנה וסעד, וכן גרעין של הצופים הדתיים. בנות הצופים הדתיים היו ברובן ירושלמיות והבנים היו מאזור המרכז.

בשלושת החודשים הראשונים גרנו בכפר עציון, עד שסיימו לבנות את מבני הקבע. בתקופה זו בכפר עציון הייתה פעילות ענפה מאוד של תרבות והווי. לאחר 3 חודשים, ביום העלייה, עברנו לראש צורים. בסך הכול היינו הש"שינים וחברי הגרעין, כ-40 חברה.

יהודה נוימן מעין צורים היה מרכז המשק. הוא היה מבוגר מאיתנו והוא היה בקשר עם המוסדות ועם הסוכנות, וגם בהווי החברתי הוא היה בסך הכול ביחד איתנו. הוא גר כאן במשך השבוע, ובשבתות חזר לעין צורים.

רוב החברה הלכו לעבוד בעבודות יזומות - ייעור עבור קק"ל בגבעות כפר עציון והסביבה.

אני הייתי גדשנ"ק בקיבוצי (קבוצת יבנה) ולכן צירפו אותי לגד"ש של כפר עציון וראש צורים שבדיוק התחדש וקיבל את כל שטחי החקלאות שהיו בשפלה (נחושה וקדמה). את כל הטרקטורים והציוד החקלאי קיבלנו מהסוכנות. היינו 3 גד"שניקים: שילה גל שהיה מרכז הגד"ש (ולימים ראש המועצה), צ"יק (יצחק) דמסט, שניהם מכפר עציון, ואני. בכל יום היינו יורדים בבוקר מוקדם בגי'פ של כפר עציון וחוזרים בערב.

לפני כמה שבתות סיפרתי בבית המדרש בראש צורים את הסיפור שלהלן: הגד"שניקים היו יורדים באופן עצמאי בגי'פ של כפר עציון לשפלה דרך "הפרצה". זו דרך העפר והכורכר שפרצו לפני שהיה כביש, והיינו יורדים בה לשדות ככל בוקר ולפנות ערב עולים חזרה. משמר הגבול היו צריכים לבדוק את הדרך לפנינו כדי לוודא שאין מיקוש. בדרך כלל הם היו יוצאים מרוגלית לכיוון הגוש, אבל אנחנו כבר היינו יוצאים לפנייהם מכפר עציון, פוגשים אותם בדרך ומודיעים להם "הכביש נקי".

"המשק הישן". הבטונדה הארוכה שימשה כחדר האוכל. היו ארבעה מבנים של חדרי מגורים - 2 מבנים לבנות ו-2 מבנים לבנים, והיו עוד מבנה למזכירות ומשרדים ומבנה למחסן בגדים. המבנה הקטן ליד חדר האוכל שימש למקלחות.

לסיום, יש עוד משהו מיוחד שאתה רוצה להדגיש?

מה שאני זוכר עד היום זו ההרגשה של הראשוניות - אתה עושה מה שאתה עושה ואתה הראשון שעושה את זה, וזו ההרגשה אדירה. אני חושב שאם מרכז המשק לא היה לוחץ עלי, אולי הייתי היום בראש צורים...

האם היו מקורות הכנסה נוספים מלבד הגר"ש והייעור?

בשנה השנייה, לאחר תקופתי, כבר יצאו לעבוד כשכירים בכרמים של שריגים.

היכן עבדו הבנות?

הבנות עבדו בחדר האוכל, בענפי השירותים, והרכבה בנות גם נסעו בכל בוקר בטנדר לעבודה בייעור, ובכרמים - לעבודות פיזיות בשימוש בטורייה.

איך היו המגורים?

המגורים היו בבטונדות במתחם שנקרא היום בפיכם

יחד - זהות יהודית בקהילה | בצלאל ספרא

אנו מכשירים ומציבים רכזי זהות יהודית בקהילה במתנ"סים ברחבי הארץ. הרכזים הם חלק מצוות המתנ"ס, והם מארגנים פעילויות רבות לציבור הרחב סביב מעגל השנה ומעגל החיים, כגון: שיעורי תנ"ך, זוגיות, מנהיגות, חוגי בר ובת מצווה, קבלות שבת, סדרי ט"ו בשבט, תפילות יום כיפור, סיורי תנ"ך או ציונות ועוד ועוד...

הכול בשפה ישראלית ובצורה חווייתית, בשיתוף צוות המתנ"ס והתושבים.

מרגש במיוחד לעבוד עם ציבור עולי חבר העמים שאצלם הניתוק והבורות גדולים בגלל השלטון הקומוניסטי, ורבים מהם נחשפים בפעם הראשונה בחיים לליל הסדר, למגילת אסתר, לביקור בכותל ועוד.

לפני כ-4 שנים מינהלת הזהות היהודית, שהקים "הבית היהודי", נעשתה לשותפה משמעותית בפרויקט, שבזכות כך גדל משמעותית בכמות ובאיכות, ובשנת תשע"ז הגענו לכ-300,000 משתתפים.

בשנה האחרונה מושג ה"הדתה", שנהיה אופנתי, מזמן לנו אתגרים ודילמות, אבל בזכות עבודה מקצועית, ניסיון רב, אמון וכנות, אנו מצליחים לחבר רבים וטובים לזהות היהודית.

והעם צמא ורוצה, אך גם מבולבל ממה שהוא שומע בתקשורת ומהעומס של העולם הווירטואלי. ולכן עוד עבודה רבה לפנינו.

כיום אנו פועלים בעשרות מתנ"סים ברחבי הארץ, והפוטנציאל הוא גדול. יש מעל ל-700 מתנ"סים ומרכזים קהילתיים ברחבי הארץ שאם רק יתאפשר נוכל לשבץ שם רכזים שיוכלו לקדם ולחזק את הזהות היהודית-ישראלית-ציונית, לחזק את החוסן הקהילתי ובכך גם את החוסן הלאומי.

מכירים את השאלות ששואלים בעיתון בערב יום העצמאות?

מה הכי ישראלי בעיניך? והתשובות: לעקוף בתור, או פלאפל (כמה שטחי, זה מה שאנחנו?).

האם אתה מרגיש יותר ישראלי או יותר יהודי (מה, אני לא שניהם?).

המחשבה לעבור לגור בברלין, לרדת מהארץ, להתחמק משירות משמעותי בצה"ל או ממילואים, ניכור מהמורשת היהודית ועוד, כולם נובעים מניתוק וחולשה בזהות היהודית-ישראלית-ציונית שפושה בחלקים מהציבור הישראלי.

תוכנית יחד של רשת אור תורה סטון לוקחת חלק חשוב במאמץ לתקן מציאות זו.

את התוכנית ייסדו הרב שלמה ריסקין מאפרת והרב אליהו בירנבוים ("יהודי עולמי") לפני כ-15 שנה.

התוכנית נבנתה על בסיס המודל הקהילתי של קהילות יהודיות בחו"ל, בהבדל משמעותי - בחו"ל בית הכנסת הוא מוקד קהילתי לציבור המרוחק, ובארץ המוקד הוא סביב המתנ"סים והמרכזים הקהילתיים שפרוסים בכל רחבי הארץ ומשמשים מוקד לתרבות, חוגים ועוד.

התוכנית נבנתה בשיתוף החברה למתנ"סים של משרד החינוך, ומאפשרת לציבור הרחב להתחבר לזהות היהודית-ישראלית ללא כפייה וחשש, ולקחת חלק, בעלות, שייכות, משמעות וקהילתיות, שחסרות כל כך בעולם הדיגיטלי המנוכר שבו אנו חיים.

(אומנם בראש צורים יש קהילה חזקה, אבל לרוב תושבי הערים אין שייכות קהילתית.)

כבר מעל ל-10 שנים שאני מנהל את התוכנית הזאת.

מה אנו עושים?

בסוף גם אותנו, הוא שלא צריך להיות "מיוחדים" ולהיולד עם תכונה מיוחדת אלא כל אחד ממקומו יכול לעשות המון. זכורה לי מאוד ה"דוגריות" שלה, במקרים רבים היא העמידה את האמת לנגד עיניה ופעלה לפי המצפן שיצרה. דסי השפיעה על חייהם של הסובבים אותה בצורה משמעותית. אנשים רבים סיפרו לאחר מותה איך מילה של דסי שינתה להם את ההסתכלות על החיים ועל הקשיים הכרוכים בהם. לדוגמה, כשדסי הייתה חולה ושכבה במיטה, באו לבקר אותה שתי חברות. לאחת מהן הייתה אסטמה ולשנייה הייתה סכרת נעורים. דסי עצמה את עיניה ואמרה: "כל אחד נולד עם בעיה, ועם הזמן הוא לומד להתרגל אליה ולקבל אותה. בהמשך הוא לומד לאהוב אותה ולא רוצה להחליף אותה". כך היא אמרה בפשטות מתוך קבלת הגזרה והאמונה שההתמודדות שלה היא המתנה שלה...

סיפור שאהבה לספר הוא על אדם שהולך לתומו ברחוב. לפתע הוא מרגיש צ'פחה כבדה וכואבת נחתת על כתפו. במבט מופתע, כואב וכועס, הוא מסב את ראשו לאחור לראות מיהו המכה, ובאחת אורו עיניו. ידידו הטוב פגש אותו באקראי והפתיע אותו בטפיחה חברית ואוהבת. "נאמנים פצעי אוהב", כאשר הייסורים והניסיונות נובעים מאהבת ה' קל לנו יותר לקבל אותם, וכך היא חיה את חייה.

סיפור מצחיק שזכור לי על הדוגריות שלה שלפעמים גם הפכה להומור, הוא שיום אחד לקח אותה טרמפ אדם שהכיר אותה ולא ידע שחלתה, פנה אליה מופתע ואמר: "איך בחורה נחמדה וטובה כמוך 'עושה' קרחת? אז בלי להתבלבל ענתה לו: "איך בחורה נחמדה וטובה כמוני חולה בסרטן?"... וקרצה לחברה שלה שישבה לידה.

סיפור נוסף קרה בדיוק שנה לאחר שחלתה וכבר חשבו שהפרק של הסרטן נגמר... בערב ראש השנה (שנה לפני שנפטרה) קיבלה את תוצאות הבדיקות שאמרו שהסרטן חזר. דסי ואמא שלי חזרו מבית החולים עצובות, ולאחר דקות קשות ושקטות, דסי ביקשה מאמא שלי לעצור בצד הדרך. היא ירדה מהרכב ואספה גללי עיזים בתוך שקית. באותה שנה חברותיה הטובות ביותר קיבלו ברכת "שנה טובה" מקורית (וקצת מסריחה...) - שקית של סוכריות ו... גללי עיזים. בפתק שהכניסה לשקית כתבה: "בכל זיפת אפשר למצוא משהו טוב". וכך במסר כואב

דסי אחותי...

"הביטי,

ראי כמה נבואה יש בצעדיך

כמה ענוה בכל פסיעה

ראי כמה בינה

הנחת על החולות

וכמה סודות טמנת לי בצדפים

הולך אני אחרי

העקבות שהשארת בזמן,

כפות רגלי אוספות

את פניי החכמה שלך

את הד קולך

ונדיבות הרוח שנושבת ממך בכל עת

צעד ועוד אחד

ופסיעותיך לי

כמגדלור

(חלי ראובן)

לפני 22 שנים בדיוק, בליל ראש השנה, נפטרה דסי אחותי (גדולה ממני ב-3 שנים...) ממחלת הסרטן לאחר מאבק קשה וכואב, והיא בת 19 שנים. כלי המלחמה שבהם השתמשה דסי במאבקה היו השמחה והאמונה, שבהן התאמצה להחזיק בשארית כוחותיה עד לרגעיה האחרונים. בלכתה אני מרגיש שנשארו לנו הכלים שדסי בחרה לדבוק בהם. במודע ואולי גם בתת מודע, משפחתנו בחרה להמשיך לאחוז בהם ולהעביר אותם למי שזקוק להם.

אכתוב, למרות שאני מרגיש שזו קלישאה, שאת דמותה של דסי אי אפשר לצמצם למספר עמודים. דמות שופעת, גדושה ומלאה בחיות, בצחוק, בשמחה, בתובנות עמוקות.

דסי דיברה ללבבות של האנשים, וכידוע מה שיוצא מהלב נכנס אל הלב, לכן לדעתי רבים הצליחו להתחבר לדמותה. בחייה הקצרים היא הספיקה הרבה: התנדבה במקומות מגוונים, המשיכה את לימודי התיכון, ואף כתבה עבודת חקר על כוויות עם פרופסור אריה אלדר, שעליה זכתה בפרס. בעקבות הגילויים במחקרה מצאו תרופה שמקלה על כוויות זרחן. היא ארגנה לחניכיה וחברותיה (ויש לנו כמה נציגות בקיבוץ שיכולות להעיד...) הרבה "עבודה", אבל בעיקר לא ויתרה לעצמה, אפילו שחלתה...

אז איזו מין ילדה הייתה דסי?

שתי מילים מתארות את דסי - שמחה ונתינה. במחלה היא הוציאה מעצמה כוחות אדירים. היא ניחנה ברגישות ואכפתיות, יכולת הקשבה ותשומת לב לפרטים הקטנים. היא הגיעה בעצמה לתובנות עמוקות מאוד בגיל צעיר, ואמרה אותן בפשטות ובקלילות. לא הייתה בה כבדות, המסרים שהעבירה נאמרו בהומור ובחיוך. ונראה לי שבסוף זו הייתה הנקודה שהובילה אותה. מה שיפה בזה, ו"מחייב"

לכל אדם יש עיגול בלב, עיגול השמחה
לפעמים העיגול קטן אך הוא יכול
לגדול, לגדול ולגדול...
כאשר העיגול גדול, הוא שולח
עיגולים קטנים למקומות נסתרים
בגוף שלפעמים כואבים.
ככל שיש יותר עיגולים קטנים,
פחות מקומות כואבים.

אבל אמין העבירה לחברותיה את
המורכבות שמצד אחד החיים לא
פשוטים אך מצד שני אפשר וחובה
עלינו לחפש בהם משהו טוב...

אני אזכיר בקיצור את הסיפור
שבגללו דסי הגיעה ל"כותרות"
וקיבלה תמיכה מרבים רבים שכלל
לא הכירוה. המאבק מול הממסד
הרפואי, ובעיקר מול מנהל המחלקה

שסירב להעניק לה טיפול רפואי מציל חיים, והורה
לאנשי מחלקתו לא לתת לה טיפול תומך במחלקה שניהל
בבית החולים הדסה. זאת בשל עזיבה (לאחר שמיצו את
אפשרויות הטיפול בה...) לבית חולים אחר.

בעקבות הפרסום, הקים משרד הבריאות ועדה שבדקה
את התלונה והחליטה להגיש נגד אותו פרופסור קובלנה
באשמת "רשלנות והתנהגות שאינה הולמת רופא ואף
מסכנת חיים". מכאן הפכה לסמל לזכותו של החולה לטיפול
הגון ולקבלת "דעה שנייה" במסגרת ההליך הרפואי.
עד כה יצאו לאור שלושה ספרים העוסקים בזכרה של דסי
ובסיפור חייה: "הדסה היא אסתר", ספר מאמרים על מגילת
אסתר בעריכת הרבאמנון בוק; הספר "בשמחתמיד", שכתבה
עדינה אמיתי; והספר "הפרחים של דסי" המיועד לילדים.
יש בבית הוריי תיק עב כרס שבו מכתבים ותגובות
מאנשים שונים ובני נוער מכל המגזרים שכתבו להוריי על
הפרופורציות בחיים שקיבלו מסיפורה - להסתכל אחרת על
החיים, להאמין ולשמוח יותר.

דוגמה נוספת למעגלי ההשפעה של דסי הם "עיגולי
השמחה" שלה.

שלושה שבועות לפני שדסי נפטרה, כשהייתה מאושפזת
בבידוד בבית החולים "רמב"ם", באה לבקר אותה משפחה,
ושתי הבנות שרו לדסי שיר. דסי נהנתה מאוד ואמרה להן
מייד: "בנות, אתן שרות יפה מאוד, חבל שרק אני נהנית
משירתכן. תלכו למחלקה ותשירו לחולים, להם אין אורחות
כל כך מוכשרות". לאחר הפצרות, הסכימו הבנות לשיר
בפני כל החולים במחלקה. כשחזרו לחדר דסי שאלה אותן:
"עכשו אתן מרגישות נפלא, נכון?"

הבנות ענו: "לא, שרנו כי הכרחת אותנו..." לאחר
שהמשפחה יצאה לביתה, העניין הציק לדסי... דסי רצתה
להבהיר לבנות הצעירות את החשיבות בנתינת מתוך
שמחה, לכן התקשרה אליהן, ומשלא ענו השאירה להן
הודעה במשיבון. המילים שאמרה זרמו לה מהלב, היא לא
כתבה אותן או הקריאה אותן.

כאשר המשפחה שמעה את ההודעה של דסי, הם נהנו
מההסבר היפה והקליטו מהמשיבון בשביל לערוך מזה שיר
או סיפור לילדים...

לאחר שלושה שבועות הגיעה המשפחה לשבעה לנחם,
והביאה איתה את ההקלטה של המילים שהינם מעין
צוואה: "עיגולי השמחה".

יש אנשים שעיגול השמחה שלהם קטן, ולנו יש תפקיד
לעזור לו לגדול.

ודאי שואלים אתם "איך?"

כל אחד מאיתנו חושב על דרך!

אפשר להביא לו סוכרייה, לתת לו פרח, לשיר לו שיר,
לצייר לו ציור

או אפילו לומר לו "בוקר טוב, מה שלומך היום".

והכי חשוב זה לעשות זאת בכיף, בשמחה, מכל הלב.

שתזכו לעשות הרבה עיגולי שמחה לאחרים,

ובזכות שתגדילו עיגולי שמחה של אחרים גם העיגול
שלכם יגדל.

זמן מה לאחר הפטירה אימי התראיינה בטלוויזיה. מיכה
שטרית צפה בריאיון, התרגש וכתב על דסי את השיר
שמחות קטנות.

"עֵמֶק בְּלֶבֶךָ, עֵגוּלִים שֶׁל שְׂמֵחָה
וְאוֹר גָּנוּז בְּנִשְׁמַת אֶפֶף
עֵמֶק בְּלֶב, עֵגוּלִים שֶׁל כָּאֵב
אֶתָּה שׁוֹנָא, אֶתָּה אוֹהֵב.

יִהְיֶה לְךָ, יִהְיֶה לְךָ מְלָאכִים
וְלֹא תֵאָבֵד דְּרָכְךָ בַּזֶּהֶר וּבַחֲשֶׁכָה
יִהְיֶה לְךָ, יִהְיֶה לְךָ מְלָאכִים
שְׂמֵחוֹת קְטָנוֹת יְאִירוּ
כְּנִצָּנוֹץ הַכּוֹכָבִים.

לְחַיֵּי הַתְּמִימִים וְדוֹכְרֵי הָאֵמֶת
וְכָל הַחַיִּים אֶת חַיֵּיהֶם בְּאֵמֶת
שְׂזוֹכְרִים אֶת הַשֶּׁמֶשׁ וְנוֹגְעִים בְּאוֹר
שִׂידָעִים אֶהְבֶּה, שְׁאִינָה בֶּת חֲלוּף."

דסי חסרה לי היום. אני חושב לפעמים איך הייתה יכולה
להיות כמבוגרת, לאן הייתה מגיעה, איזו מין אמא הייתה
ואיזו משפחה הייתה מקימה.

לפעמים כשמדברים על אנשים שנפטרו, זה נראה כאילו הם
אינם אנושיים, מעין אגדה או מיתוס. דסי, עם כל הדברים
הטובים שעשתה וכל הכוחות שלה, הייתה בסופו של דבר
נערה רגילה - בת, אחות וחברה. היא לא פחדה לנסות,
לטעות, העיקר לחיות את החיים בכל הכוח והעוצמה - עם
הטוב והפחות טוב שבהם. שנזכה.
יהי זכרה הטוב ברוך.

ראש צורים, יישובנו הפורח בראש ההר, המציין בימים אלו יובל להקמתו, סיים זה מכבר את השלב השני, ושמה השלישי, של הקמתו והתבססותו: לאחר שנות האחריות כקיבוץ, ושנות בירור זהותו באגודה שיתופית, קרוב כיום ראש צורים למצב של "שובה ונחת". כמעט כל בעיותיו של היישוב, שהטרידו אותו במשך יובל שנות קיומו, נפתרו עם התקדמות והתבססות גוש עציון כולו. ביישוב כיום גרעין חזק ומבוסס של קהילה איתנה. עם התפרקות המסגרת הקיבוצית והקמתה מחדש בפורמט ייחודי וחדשני, נפתרו גם רבות מהבעיות הכלכליות והחברתיות שטלטלו את היישוב במשך שנים. פרויקטים של בנייה והרחבה העומדים בפתחנו יפתרו, בעזרת השם בקרוב, גם את מצוקות הדירור של המשפחות הצעירות ויפנו מקום להתחדשות יישובית בדמות משפחות צעירות נוספות שייקלטו ביישוב.

אף מאבקי התבססות גוש עציון כשליחות לאומית וכחזית דרומית המגינה על ירושלים, דומה שהגיעו קרוב מאוד לשלב ההכרעה. אמת, עוד לא הגענו לשלב הסופי של החלת החוק הישראלי והסכמה חוקית וציבורית רחבה, אולם דומה שבכל שיח ציבורי שהוא ברור שגוש עציון על מסת התושבים שבו ועל משקלו האסטרטגי וההיסטורי, ייכלל בתחומי מדינת ישראל בכל הסדר עתידי. תיירות גוש עציון פורחת ועולה, והביקוש להצטרפות ולמגורים גבוה מאי פעם.

אנו עומדים אפוא, במקביל אולי למפעל הציוני במדינת ישראל, בפתחו של השלב שעליו חוזרת ומתריעה התורה בלשון קשה ומאימת: "שמנת, עבית, כשית", בבחינת "ואכלת, ושבעת... ושכחת את ה' אלוקיך". ההשמנה, הרגיעה, השקטנה על השמרים עלולים להביא, כך מזהירה אותנו התורה, ומחזיקים אחריה הנביאים, לכדי אטימות הלב והעין, חוסר קשר וחוסר רגישות כלפי החלש, כלפי הקב"ה וכלפי האדם עצמו, פנימה. כדברי המשורר: "כי שקט הוא רפש". אם תהיה ראש צורים שכונה יפה ופורחת בלבד, אם יוגבהו הגדרות והמחירים ויוחמרו הפרמטרים לקליטה, נסבול כולנו מאובדן משמעות, מהתאבנות רוחנית, מהתבדלות והסתגרות.

חזוני לראש צורים, בטווח עשר השנים הקרובות, כרוך אפוא בניצול הרגיעה וההתבססות שהשגנו כדי להתקדם לשלב הבא. ככלל עלינו ליטול על עצמנו משימות התחדשות ונתינה, הענקה והתרחבות, שינצלו את הפנאי שלו זכינו בזכות 50 שנות מאמצים, מאבקים והתגברות. עלינו לבחור לנו נתיבי התרחבות, עשייה ותמורה, שיעניקו

לחברה הישראלית את כל הטוב שיש בכוחנו להעניק. ראש צורים מתאפינת במספר מאפיינים ייחודיים המהווים הזדמנות לצמיחה ועשייה. ברצוני להצביע על שלושה נתיבי פעולה שאותם נוכל לקדם, כשלב הבא במפעלנו המשותף, שישמרו את רוח הפעולה והנעורים שתמשיך ותנשב בין שבילינו:

א. התרחבות והצמחה: לראש צורים פוטנציאל בנייה ייחודי בגוש ואולי אף ביהודה ושומרון: על מורדותיה המערביים שטחים נרחבים המאפשרים עקרונית לתוכנית "ראש צורים רבתי" ו"רבדים". יש לבנות בשטחים אלו מבחר תצורות דיור המותאמות לשלבים השונים של התפתחותן הכלכלית של המשפחות הנקלטות, ולהקפיד שלצד בתי רווחה המותאמים למשפחות מבוססות המסוגלות לכך, נבנה גם בנייה רוויה, בפורמט צנוע יותר, המתאימה למשפחות בתחילת דרכן, ואולי אף לממן ולרכוש כיישוב מבנים שלמים להשכרה למטרה זו. בדרך זו נבטיח את המשכיות המשפחות הצעירות, הדם הצעיר והרותח המשמר את הפעלתנות ומהווה את הרוח החיה ביישוב.

ב. מפגשים ותרומה: אמונים על תורת בני עקיבא ברוח תורה ועבודה, תרומה והירתמות, נוכל לבחור לנו משימה לאומית כגון קליטת עלייה, תמיכה במתגייסים או אימוץ יישוב, או אולי אף טיפוח שכנינו מבית זכריה מתוך חזון של שלום הצומח מלמטה, ולעסוק בכך בצורה יישובית ממוסדת, כתרומה קיבוצית שבה משולב כל החפץ בכך. מעבר לחיינו הפרטיים ורווחתנו האישית נקבל כאן משמעות ותוכן, מפגש אמיתי עם החברה הישראלית לרובדיה השונים.

ג. מפעל חינוכי משמעותי העומד במרכז חיי היישוב ומהווה מוקד של עשייה, עניין ופעילות. בעבר, בימי פעילות הסדנא, הייתה תחושה מיוחדת מאוד בבית הכנסת ובשבילים, וכל מי שהיה מעורב בכך, ורבים היו מעורבים, חש כי מגוריו ביישוב מקבלים ערך מוסף. פרויקט כגון הדירה הקהילתית, או אף מוסד חינוכי שלם המרכז סביבו מספר דירות, או מוסד חינוכי משמעותי מקביל, יכולים לצבוע את היישוב כולו בצבע של משמעות ועשייה. מפעל כגון זה יכול לתרום גם למתח הרוחני בין שורותינו, ההכרחי להתחדשות וצמיחה.

עם פרוש השנה החדשה נאחל שנה של פריצת הגדרות, של פתיחות והתחדשות, של תנועה ופריחה בתחומים שהוצעו ובתחומים רבים נוספים.

ואפילו לשלוט על הכול. המדע והמחקר מעוניינים להסיר את הלוט. לגלות את מה שעדיין אינו ידוע. זה כשהוא לעצמו דבר נפלא כמובן. כולנו נהנים מהגילויים והידע החדש ברמה המעשית וגם ברמה המחשבתית (בנוגע אלי למשל, לו היה לי חשבון פייסבוק פעיל [אין לי, מחשש להתמכרות] הייתי מזמן משתף אתכם בתמונות סלפי שלי כשפי פעור [מראה חייני ללא ספק] לאחר קריאה בספרו של דניאל כהנמן שמראה לי בעוד דרך עד כמה החשיבה האינטואיטיבית שלי זקוקה לפיקוח הדוק ואגב אציין שאני מאלה שמסתכלים על ספורט 5 רק כשאין ספר איכותי בסביבה)). רק מה? אנו עלולים להתפתות ולחשוב שזה הכול. שבאמת הכול ידוע, או שעוד מעט, ממש כמעט הכול יהיה ידוע. תכלס זה לא קשור רק לתרבות המערבית ולעולם המחקר. זו צורת מחשבה והלך רוח, וכמובן שהם יכולים לשבת טוב גם בעולם הדתי. יודעי דת ודין יסבירו למה התרחש אסון, איך להבריא ממחלה מעיקה, מה צריך לעשות כדי לתקן את הדור ואיך לגרש אנרגיה שלילית מהבית. והעניין הוא יקירי (אם יורשה לי), שבאמת באמת בסופו של דבר יש גם ממד נעלם, נסתר. שכל מה שאנחנו רואים ומבינים ומפרשים הוא קצה קצהו של קרחון. יש מעמקים בנפש (ואולי אפילו גלגולים), יש מרחבים אינסופיים בעולם (ואת זה קראתי במדע פופולרי [לא הצלחתי להעלות את ספורט 5]), אולי יש שם חיים?

התובנה הזאת איננה עניין דתי בהכרח. בארי צימרמן (ז"ל), משורר ופובליציסט (איזו מילה!) בן התנועה הקיבוצית, פרסם פעם את רשימת בארי צימרמן (אל דאגה, קצר יותר מרשימת שינדלר). זוהי רשימה של דברים שבהם הוא לא מאמין (והקורא תצליח אונניו), של מה שהוא יודע, והכי חשוב - של הדברים שהוא מאמין בהם. וזה הולך בדיוק ככה:

יש סוד בעולם. יש סוד בעולם. לרשימה המלאה (רק לאניני טעם שמשתפים תמונות מבתי קפה וחד משמעית לא לבעלי נפש שמרנית מדרגה 3 ומעלה) סרקו:

ובכן, כמו בהקשרים רבים אחרים, גם כאן הדור שלנו מוסיף את המעגל הפנימי והאישי והנפשי - ועם גילוי הנסתר שבטבע, שבאדם, שבהגוף, אנו מבקשים לראות פנימה לתוכם של אנשים. וגם - לתת לאחרים לראות. אבל אנחנו גם יודעים שיש סוד בעולם. ויש מקום לאינטימיות. לכישרון שאף אחד לא יכיר, ליצירה נהדרת שלעולם לא תפורסם. למשהו שערכו העיקרי הוא היותו סמוי מן העין. אה. וזה העניין של ראש השנה. בכסה ליום חגנו. הירח מכוסה והחג נסתר. נסתר כל כך עד שלפעמים, בין הערביים, הגיעו עדים וסיפרו שראש השנה - היה בעצם אתמול.

"יש לי משהו כזה שאני אוהב לעשות, לכתוב שירים שאני סוגר עם עצמי שאני לעולם לא אפרסם אותם גם אם הם יהיו השירים הכי טובים שכתבתי... זו נקודה שאדם צריך אותה, אני צריך לכתוב שיר שרק אני אשמע. למה הכל אני צריך לשתף פה? ... אני מאוד אוהב את המעורבות שלי בחיים הישראליים אבל לפעמים אני מרגיש שאני מפקיר איזו אינטימיות..."

כה אמר אביתר בנאי לקובי מידן בריאיון שנערך לפני זמן מה (ממליץ לחובביו ומוקיריו לשמוע את הריאיון המלא ביוטיוב, ואת המילים הקצרות והיפות שלו אני ממליץ לכולם לשמוע ממש כאן ועכשיו):

הפקרת האינטימיות הייתה פעם עניין לידוענים ולסוכני (תת) תרבות למיניהם בלבד. גם בימים אלו עוד מתפרנסים אנשים שמספרים לנו במדורי הרכילות (או אולי דווקא באמצע העיתון. קצרה היריעה מלהרחיב בעניין חשוב זה, שרק נדמה לפעוט) מה לבשה ידוענית A (לא מכיר אף אחת), ועם מי נראה לאחרונה השחקן הנהדר והחתיכי B (בראד פייט כמובן). אך אובדן האינטימיות, או הפקרתה כלשונו של בנאי, התרחבה והפכה בשנים האחרונות לנחלתם של רבים מאיתנו. לפרסם, להעלות ולשתף נהיו לצו השעה, והפלטפורמות שמסייעות לכך הולכות ומתעשרות בכל רגע. הגיגים ומחשבות, מתכונים, כישורים נדירים או רגילים, התייעצות בנוגע לילד שצועק בין שתיים לארבע ואח"כ שוב בארבע וחמישה, איפה טיילתי אתמול בצוהריים, שיר שהמצאתי במקלחת, מה אני חושב על איסוף צואת כלבים במועצה האזורית חוף הכרמל, מה אכלתי (לא קשור לבעיה עם הכלבים בחוף הכרמל!), אפשר ארוך, אפשר רק ציוץ. מתוחכם או סתם מתלהם. מכיל ועמוק ומורכב או יומיומי.

ותמונות. המון תמונות.

אל דאגה חבריי! לא באתי להרוס את כל הכיף. אני עד כדי כך ליברל (ופחדן) שאני אפילו לא מצליח להימלט מההתנצלות הנדרשה והמתבקשת: ברור שיש הרבה ברכה בכלים הללו, ואפילו מצע שמאפשר מפגש ושיח מגוון ומעמיק ושאר ירקות יש כאן. חוצמזה כל אחד מחליט מה וכמה נכון לו לצרוך ולהשתמש ולחשוף, ובכלל כולנו ילדים גדולים. ובכל זאת אני רוצה להצביע על השפעה מסוימת של כל הסיפור החשוף הזה עלינו, ואולי אולי להרוס רק קצת מהכיף. במאמר ישן העוסק בין השאר בערכה של הצניעות (הצמצום שבסוד, הסוד שבצמצום), כותב ניר (אז ניל) מנוסי דברים מאלפים על התרבות המערבית. הוא קושר את ממד החשיפה בלבוש באובדן כללי יותר של סוד. התרבות המערבית מבקשת לגלות, לדעת ולהבין הכול

זרע אנשים, ונתתיו לה' כל ימי חייו...". כאשר סוף סוף זוכה חנה לבן היא יודעת ומבינה שתפקידה הוא לגדל את שמואל רק עד גומלה אותו, מועד שבו היא נפרדת ממנו ומוסרת אותו לעלי הכהן לקראת מילוי ייעודו. האם התייסרה על כך? אין רמז בכתובים על הלכטים שעוברים עליה. אולם דבריה לעלי: "אל הנער הזה התפללתי, ויתן ה' לי את שאלתי אשר שאלתי מעמו. וגם אנוכי השאלתהו לה' כל הימים אשר היה הוא שואל לה'..." מעידים כי ידעה ששמואל נועד להיות שליח ה', ויותר מכך - חנה שלמה עם קיום נדרה זה בכל נימי נפשה. ובכל זאת, רמז קטן למתחולל בקרבה ניתן בתיאור "ושמואל משרת את פני ה', נער חגור אפור בר. ומעיל קטון תעשה לו אימו..." ובדמיוני אני רואה את חנה תופרת את המעיל בלב רוגש ומתגעגע, דמעותיה נושרות ומטביעות במעיל את אהבתה.

חנה, שבמר ליבה התפללה אל ה' לישועתה, לא שכחה להודות על הטוב שזכתה בו, ונושאת תפילת הלל והודיה לה'. דמעות הצער התחלפו בדמעות של שמחה.

עם נישואי לשמואל (המכונה שמוליק) לפני למעלה מ-38 שנים, זכור לי שדאגתי מאוד שמא אהיה עקרה ודאגה זו מילאה את כל ישותי. האם היה זה בעקבות הזדהות עם דמותה של חנה? או אולי בכל אישה באשר היא מקנן הפחד מעקרות? בכל אופן חנה אומרת בתפילתה "עד עקרה ילדה שבעה", ואני ברוך השם זכיתי ללדת ולגדל שבעה ילדים אהובים. כחנה אם שמואל, אני מודה לקב"ה בכל יום על כל הטוב שחנן אותי.

ערב ראש השנה, שעת ריכוז בגן הכחול בשדה אליהו ("שעת מפגש" במונחים של היום), הגננת - מלכה האס. המטפלת רות אילון ז"ל מספרת את סיפור חנה ופנינה נשות אלקנה, ואני מוצאת את עצמי מזדהה הזדהות מלאה עם... חנה. כך בכל שנה משלוש שנותי בגן. מאז, בכל שנה חונקות הדמעות את גרוני על הצער והעלבון שהיו מנת חלקה של חנה שלא זכתה לפרי בטן, ולא עוד אלא שגם "פיעסטה צרתה גם כעס". ניסיתי לדמיין לעצמי מי היא אותה פנינה שכך התייחסה לחנה השרויה בצער גדול כל כך. לאלקנה תמיד הכרתי תודה על יחסו לחנה: "ולחנה יתן מנה אחת אפיים, כי את חנה אָהַב וה' סגר את רחמה". בכיתי עם חנה והתפללתי איתה ביחד לפרי בטן, יחד איתה נפגעי מכך שעלי הכהן חשבה לשיכורה, כי "הרבטה להתפלל לפני ה'... רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע".

רווח לי כאשר עלי הכהן מקבל את דבריה "... לא אדוני, אישה קשת רוח אנוכי ויין ושכר לא שתיתי, וְאֶשְׁפּוֹךְ אֶת נַפְשִׁי לִפְנֵי ה'..." ומברך את חנה "... לְכִי לְשָׁלוֹם וְאֶל-לוּהִי יִשְׂרָאֵל יִתֵּן אֶת שְׁלֹתְךָ אֲשֶׁר שָׁאַלְתְּ מֵעַמּוֹ", ברכה שמיד שינתה את מצב רוחה: "ופניה לא היו לה עוד".

למעשה דבר לא השתנה עדיין במצבה האישי של חנה, היא עדיין עקרה. אך חנה, המאמינה הגדולה בה', חשה בתוך תוכה, מייד עם קבלת ברכתו של עלי, שתפילתה נענו. הכרת התודה העמוקה מתבטאת בשם שמואל שנתנה לבנה, "כי מה' שאלתי".

איזו גדולה יש בחנה שלאחר שנות עקרות רבות זכרה את הנדר שנדרה בתפילתה בשילה: "ה' צבאות אם תראה בְּעוֹנִי אִמְתָּךְ וּזְכַרְתָּנִי וְלֹא תִשְׁכַּח אֶת אִמְתָּךְ וְנָתַתָּ לְאִמְתָּךְ

סדרת הסרטים של "העברים" | הרב מרדכי ורדי

לחומרים צהובים, וחלקי הביוגרפיה האישיים הם לטעמי רובם ככולם מדורים וענייניים. קצב ההפקה של יאיר קדר מצוין. הוא הקרין בפסטיבל דוק אביב האחרון סרט על אבות ישרון, ובפסטיבל ירושלים האחרון הוא הקרין סרט על אברהם סוצקובר (משורר אידיש). הסדרה הזו מדגימה את הכוח של קולנוע תיעודי. לשם דוגמה ניתן לקחת שני סרטים שנעשו על יונה וולך. סרט עלילתי של ניר ברגמן וסרט תיעודי בבימויו של יאיר קדר. ההשוואה בין שתי היצירות אכן מדגימה את היתרונות של הקולנוע התיעודי גם מבחינת תוכן וגם מבחינה ויזואלית. אני ממליץ לעבור על כל הסרטים, חביב עלי במיוחד הסרט על זלדה.

אני שמח להמליץ על סדרת הסרטים התיעודיים של חברת ההפקה "העברים" של יאיר קדר. הסרטים כולם עוסקים במשוררים עבריים, והטיפול התיעודי משלב ידע ורגש ואהבת שירה. יאיר קדר פרסם את הסרטים לצפייה חנימית ביוטיוב וניתן למצוא אותם בקלות (חיפוש - "העברים"). לדעתי מדובר בסרטי חובה, הם מקרבים את הצופה לדמותו של המשורר ונותנים עומק וערך מוסף בקריאת שירתו, ובכללם הם מקרבים את השירה גם אל מי שאינו רגיל בקריאת ספרי שירה. כל הסרטים עשויים היטב למרות שנעשו בידי במאים שונים שיש ביניהם הבדלי גישות מבחינה אומנותית. הבמאים מצליחים להביא את דמות המשורר ללא הזדקקות

◦ משפחת רותם ◦

היא

אפרת לבית מליק,
בת 36.
גדלה בירושלים
ובאילת. בת שבט שלם
בסניף בית וגן
ובסניף אילת.
עובדת כמנהלת
אדמיניסטרטיבית
באולפנת בנ"ע
טל רמות.

הוא

חנניה (במלרע)
לבית רוטנברג, בן 37.
גדל באלון שבות.
בן שבט אמונה בסניף
אלון שבות.
עובד בהדרכת טיולים.

ילדים זה שמחה

נעם (שנה וחמישה חודשים), נגה (חודשיים).

מיקום ביישוב: ספיר 24, מתחת להרשקופ.
גרנו בעבר: ירושלים, נוב ואלעזר.
גרים בראש צורים כ-3 שבועות.

"מה הייתה השאלה???"

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?
שלט של "אם אשכחך ירושלים" (מי שמעוניין, יש לנו למסירה).
2. אילו הייתם בונים את בית חלומותיכם, באיזה חדר הייתם משקיעים את עיקר מחשבותיכם?
בחדר האורחים.
3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם?
מחבט לחיסול מעופפים.
4. דמות שאיתה הייתם רוצים לעשות חברותא?
ש"י עגנון.
5. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב?
אירופה וארה"ב (רק אפרת והילדים, כי חנניה לא יוצא מהארץ).
6. מנת הדגל בבית שלכם היא:
תלוי את מי שואלים - חנניה צמחוני, ואפרת לא אוכלת מוצרי חלב...
7. קיץ או חורף?
חורף, גשם, ואם אפשר גם שלג שאפשר לגלוש בו.
8. מה אתם מאחלים לראש צורים לרגל שנת ה-50?
פטור מלעמוד בפקקים של צומת הגוש.

דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים דעו עליכם...

הכרנו 15 שנים לפני החתונה ולא הסכמנו לשמוע אחד על השני בגלל דברים לא טובים שידענו אחד על השני - וצדקנו!

מבחינתי יצירתיות היא דבר שטבוע בכל אמא, והרצון לקשר מיוחד ביני לבין הילד שלי הוא לא דבר של מה בכך, וצריך להשקיע בו זמן ופניות.

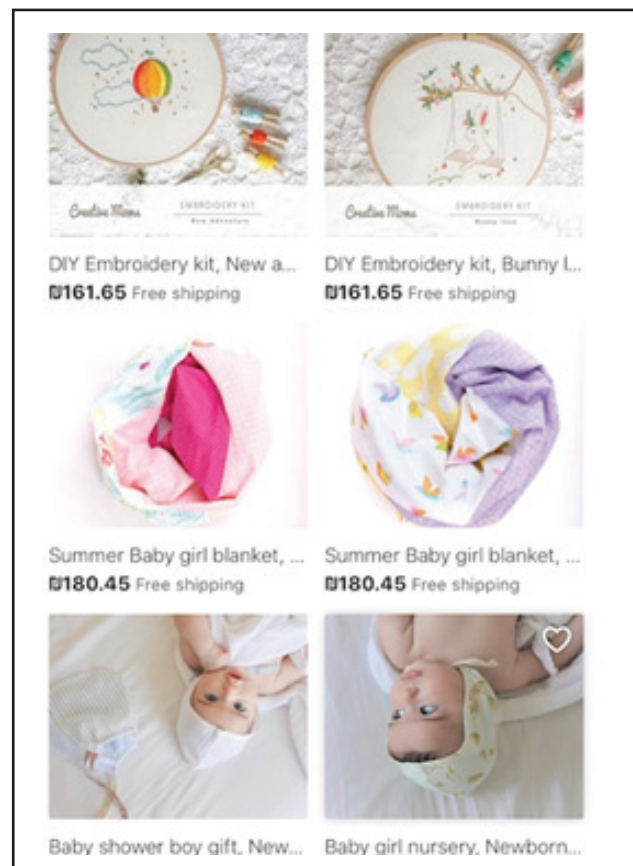
כולכם מוזמנים להיכנס לעמוד הפייסבוק שלי - Nogibogi, ולעקוב אחריו, ולעמוד האינסטגרם - Nogibogidesign, שם באמת אפשר לקבל הרבה השראה על אימהות יוצרות, כפי שאני אוהבת לקרוא לזה. ואם אתם צריכים מתנה מפנקת בעבודת יד לתינוק מתוק, אתם מוזמנים תמיד גם להתקשר - 0546813994. ותזכרו תמיד שיצירתיות אף פעם לא נגמרת בקניית מוצר ייחודי בעבודת יד, או בשלוש שעות של סדנה, היא מהות שנכנסת לחיים ומלווה אותנו תמיד.

שמי נגה גן צבי, ואני תושבת ראש צורים כבר למעלה מ-7 שנים.

בשנים האחרונות הקמתי עסק שהתחיל כבוטיק למוצרי תינוקות מטקסטיל בעבודת יד, מבדים איכותיים מהארץ ומהעולם שאני מייבאת באופן ייחודי, ונעשה לבית לאימהות יוצרות לילדים שלהם.

כיום העסק כולל בוטיק קטן למוצרים איכותיים, מעוצבים ומיוצרים בעבודת יד, סדנאות לאימהות ברקמה, סריגה ותפירה, ערכות ליצירה בבית, קורס מקוון לעיצוב טקסטיל לחדר הילדים, והיד עוד נטויה.

את העסק שלי אני משווקת בפלטפורמות החברתיות, שם גיליתי עולם תקשורתי מקסים המחבר ביני ובין קהל הלקוחות הפוטנציאלי.

עם פתיחת שנת הלימודים מובאת בפניכם חידה מתמטית מחומר הלימודים של כיתה ט:

בכנס העוסק ב"חידושים בבניית טיסנים" נפגשו מספר תלמידים. כל אחד מהם לחץ את ידי כל האחרים. כמה תלמידים השתתפו בכנס, אם בסה"כ נספרו 435 לחיצות ידיים?

א. 30 ב. 29 ג. 28 ד. 27

ליטל רון

שלום כיתה א

קהילת ראש צורים מברכת את ילדיה שעלו זה עתה לכיתה א:

נטע אופיר, פורת איתם (שלהבת ועמיצור), אחינועם אפשטיין, אמתי ארבל, עלמה ביינהורן, יונתן ברוש, מיכאל ברקאי, דניאל גאדן, גילעד גוטליב, דוד גולן, אלה גלמן, יונתן דה ליאון, תהלה דיטור (בתאל ואלעד), רועי היימן, מעין הקר, תמר הרשקופ, תמר ווברמן, מיכל וייס, יהונתן ויסמן (נעמה ורועי), עברי ויסמן (מיכל ואריק), רותם ויסמן (הדס ויובל), ניצן ושדי (רעות ואמיר), קוה טבול (ציונה ויונתן), גילי יעקבי, טל כהן (לביאה ומוטי), אסף לוי (סלבי ואייל), שירי לוי (רוויה ובני), לירון מאירסון, אביגיל סמואל, מלאכי סלע, עמית קינן, אליה קפלן, עמיחי ראש (קרן ודובי), כרמי רבינוביץ, צופיה רוזנבלוט, יואב ריין, יהלי שאול, עדן שילה, שיר שבות, צוף שכטר (אבישג וישי), חן שרלו.

בסימן טוב ובמזל טוב, הצטרפו לעולמנו ולקהילתנו השנה

(ולצערנו חלקם כבר עזבו את היישוב):

תלמה טהורי, עמית עזרן, עמית מוריס, גלעד גאדן, ליבי מילוא (רינטל וישי), תבל דרורי-רנבאום, רוני שינדלר (רעות ועידו), כרם ברגלס, כרם ברטמן, בארי שטיינר, בת-שבע כהן (אילת השחר ואסף), נחשון עם שלם (זוהר ואשבל), שחר לביא, יובל שפיר, עילאי מויאל, שי היימן, בשן כהן (צוריה ויוחאי), שחר טבול (רעיה וחננאל), דניאל קלמן (טל ואלמוג), אביגיל איתם (הדס ואביחי), אשל אביטל, שני סורוקר, נעמי טבול (רחל וראובן), איתמר ויסמן (נעמה ורועי), אורי שנדרור (אסתר ודוד).

קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה נישאו השנה:

אביטל שוסהיים ויובל ברוס, שי וינשטין ומעיין רבינוביץ, נעמי פרוינד ואסף פרל, ידידה עם שלם ורמי ינאי, אביעד עוזרי ונועה שגר, אליהו ברנט ואור קולקר, בוני ורדי ושריאל טנג'י

ברכת הצלחה לנערינו העולים לכיתה ט, שהחלו זה עתה מסגרות חדשות. קליטה נעימה ופורייה, כל אחד בבית ספרו:

יהודה בראון - סוסיא.	מתניה סבו - מקור חיים.	רננה ארבל - נווה חנה.
מעייין חיים ברוש - דרך אבות.	אורי פולק - מקור חיים.	אורי ספרא - נווה חנה.
בעז גרינוולד - מצפה רמון.	שילה פיינגאלד - דרך אבות.	יעל פישמן - ראש צורים.
אבינועם ורדי - מקור חיים.	חן פרוינד - מצפה רמון.	נעם קסנר - עפרה.
אלעד יסלזון - מקור חיים.	הראל שרלו - נווה שמואל.	עורי רענן - ערד.
נעם לוריא - כינור דוד.		לירון שפירא - אוריה.
		טליה שרעבי - נווה חנה.

טוב שהבנות מדברות ונחמדות
בזמן שאנחנו ממלאים ת'שקיות

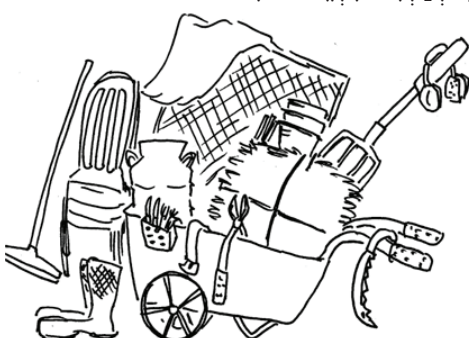
לבית מדרש מגיע באחור של רבע שעה
מרים עשרה ביד, מתוכם משאיר שלושה
זורק הערה מהצד לשני ביינישים שמתלבטים
שזה בכלל ענין של טעם, ולא רק דקדוקים
לכל אשה ונער אני תמיד שמח לעזר
(לאחר שקבר תפסתי את המקום שלי בתור)
אני מראה רצינות, ומתבלט בין ההמון
אך האמת שלא מבדיל, בין אתרוג לבין לימון

ברפת כנראה שיש'ד חברים
אם קבלת חליבה בטי"ת באב או כפורים

ספינים, מזלגות, פותחנים, סכו"מונים,
כלבוניק, מלחיה, ושלושה זמירונים,
מזמרה, חגורה, נעלים ומסור,
זוג אזניות בצהב ושחר,
מגפים שחרים, קלשון, כד חלב,
באלה של קש, מטאטא ומגב,
סידורים, חומשים, ספסל ומחצה,
פסאות פתר ומפה לבנה.
רשימה ארכה של דברים, בקצור,
שצריך להחזיר לפני יום כפור

טענה שבתור מי שאיכשהו תמיד צריכה להניק כשמגיע הזמן לשטוף כלים, עדיף שמאיה תעסוק פחות בחגיגות הסעודה ויותר באלו שמותשים כבר מלשטוף כלים. לבסוף הוחלט על פשרה: כלים חד פעמיים חגיגיים, כאלה שנראים ממש כמו כלים רגילים. זה נראה קבוע ויציב, אבל בסוף מגלים שזה היה רק זמני והכול הולך לפח. אני קיבלתי את המשימה של קניית הכלים.

התחושה הייתה שהכול מתקדם על מי מנוחות, עד ששבועיים לפני המפגש המיוחד, בעיצומו של חודש הרחמים והסליחות, העלתה הפעם מאיה לשם שינוי סוגיה חדשה: מה עושים עם ילדים שלא ישנים צוהריים בימי החג, משדלים לכך גם את בני הדודים שלהם ובאשמתם של הראשונים כל מנוחת הצוהריים של הוריהם של בני הדודים נהרסת. האם אין חובה מצידם של הורי הילדים הסוררים לקחת בשעות אלו את ילדיהם לגינה הציבורית בשביל שלא יטרידו את מנוחת שאר בני הבית? מרב מנגד, הוסיפה לסוגיה רובד נוסף כשתהתה בינה לבין עצמה בקבוצת הוואטסאפ, מה בנוגע להתנהגות הראויה של הורים לילדים שנוהגים להשכים קום גם בימי החג ומעירים בצרחותיהם כבר בשש בבוקר את שאר המתארחים שאוהבים להמשיך לישון עד מאוחר. האם אין חובה על הוריהם של אלה לקחת אותם בשעה שש בבוקר לפארק? ניסיתי לרכך את הוויכוח באמירה שממילא מי שישן בראש השנה המזל שלו ישן כל השנה, ומוטב שלא להעמיד את המזל בדילמה אם לישון בבוקר או בצוהריים, אך מאיה ומרב הגיבו שתיהן בסמיילי כועס. הסוגיה לא הוכרעה.

יומיים לפני ראש השנה, הנחתי ארגז של כלי סעודה חד פעמיים כסופים מהדורים בפתח הבית של מאיה. רבע שעה אחרי כן כבר עליתי בשכונת גאולה לשאטל לנתב"ג, ועל גבי תיק הגב הגדול שמלווה אותי בנאמנות עוד מימי השירות הלאומי. שדה התעופה היה עמוס מאוד, ראש השנה המחובר לשבת יצר רצף של ארבעה ימי חופש, מה שהוביל רבים לנופשונים הכול כלול בחו"ל. בתור לידי חיכתה משפחה של שלושה ילדים לטיסה לאנטליה. על העגלה היו מונחות זו על גבי זו ארבע מזוודות גדולות ועליהם סלקל, מושב בטיחות ובוסטר. הבוסטר כל הזמן נפל והאבא הרים אותו וניסה להנרס מחדש את כל הכבודה הזו בזמן שהאמא עם תינוק במנשא רודפת אחרי שני ילדים שרצו ברחבי האולם וצועקת עליהם לא להתרחק. לא הצלחתי להבין, מי אורז איתו כל כך הרבה לטיול של כמה ימים. לפני בתור לטיסה לבומביי עמדו כמה צעירים בגיל צבא, עם תיקי גב דומים לשלי. מעניין לכמה זמן הם נוסעים.

"ארזת לבד?", שאלתו של קצין הביטחון העירה אותי מהרהורי.

"כן", עניתי, "לגמרי לבד".

הראשונה ששמה לב שראש השנה יוצא השנה מחובר עם שבת הייתה מרב. היא התריעה על כך כבר בפסח בקבוצת הוואטסאפ הייעודית שהיא פתחה לעניין, "ראש השנה תשע"ח - לא כולל אמא". לטענתה, חייבים לעשות מעשה. לא ייתכן שנהיה שלוש משפחות במשך שלושה ימים בדירת שלושה חדרים וחצי בלי חצר, בלי מרפסת ועם מזגן שעובד רק על שעון שבת. "כל החברות שלי נוסעות כבר כמה שנים עם המשפחה למלון בראש השנה", טענה מרב, "רק אמא לא מבינה שלישון על מזרון מתנפח בסלון, מתאים יותר למסיבת פיג'מות בכיתה ג' ולא לאנשים בני 30 פלוס עם משפחה וילדים, שלא לדבר על 15 איש על חדר שירותים אחד במשך 72 שעות". מאיה טענה מנגד שאי אפשר להכריח את אבא ואמא לקחת את כולנו למלון, וזה לא כל כך רלוונטי מה עושים ההורים של החברות של מרב. חוצמזה, אמא נורא תיעלב אם מישו יגיד משהו בנושא וירמוז לה שהמזרון המתנפח מיועד לבריכה ולא לשינה, וזה לא כזה נורא אם מרב תרד לעם פעם בשנתיים ותישן קצת בצפיפות אחרי כל מה שאבא ואמא עושים בשבילה כל החיים. מרב נעלבה ואמרה שאם גם היא הייתה מורה שחזרה לפני שבוע מחודשיים של החופש הגדול ולפניה עוד חודש חופש של חגים, אז לא הייתה לה שום בעיה לישון כמה לילות פחות טוב. כשמאיה הציעה למרב להתחלף איתה ליום אחד, ולראות מה זה ללמד שלושים וחמישה בנים בכיתה ז' במקום לשבת במשרד ולגלוש בפייסבוק כל היום, הבנתי שהגיע הזמן להתערב.

הודעתי בקבוצת הוואטסאפ חגיגית שאני מוותרת על חצי החדר שלי השנה, ושאשן בסלון עם הילדים שלהם על המזרון המתנפח, ואם אני יכולה לוותר - עדיף שגם הן יקחו את עצמן בידיים ויגיעו לעמק השווה. כצפוי, ההודעה גרמה לשתי האחיות היקרות שלי לאחד כוחות ולצאת נגד ההחלטה שלי, כשבתכלס ברור לי ששתיהן חושבות בלב אותו דבר: "יערה חסרת ילדים ושאר מחויבויות, שגם ככה יכולה לקום בכל יום בעשר ולכן אין שום סיבה שהיא תקבל חדר ומיטה משלה", אבל בו זמנית מרגישות גם ש"לא מספיק שגם ככה היא מסכנה ואומללה שנגזר עליה לבלות שלושה ימים עם שמונה ילדים קטנים שרק יעצימו עבורה את תחושת הבדידות והחוסר - אז גם את חצי החדר ניקח לה?". בכל מקרה פתרתי עבורן את תחושת ההתלבטות והצדקנות ואמרתי שהעניין סגור, ואפילו כבר דיברתי עם אמא על זה והיא הסכימה, ומה שכבר נחתם אצל אמא אין להשיב. חודש לאחר מכן, בעקבות סעודת יום העצמאות המושקעת אצל אמא שלי, שבה מאיה שוב לא עזרה לפנות כלים מהשולחן, קל וחומר לשטוף אותם, עלה נושא חדש בקבוצה: האם יש להשתמש בחד פעמי במהלך ארוחות החג או לא. מאיה טענה שזה מזיק מאוד לסביבה ובכלל ממש לא מכובד לאכול סעודה חגיגית בחד פעמי. מרב

למסגרת כלשהי. הקומונרית הציעה לכל מי שרוצה שייקח את הדפים הביתה ויחשוב עם עצמו עוד קצת על הבחירות שלו, ומי שמעוניין יוכל לקבוע איתה פגישה.

אני יצאתי מהמפגש הזה במסקנה שאני רוצה להדריך בסניף אבל אני לא לחוץ על זה, ואם לא - לא אכפת לי גם להשתבץ בצוות עשייה כי אני יודע שאני טוב גם בארגון. את כל זה אמרתי לשירה הקומונרית. לדעתי ההדרכה לא אומרת כלום על הבן אדם, לא כבן אדם פרטי ולא ביחס לחברה. אני אסביר:

יכול להיות אחד שיש לו כוחות גם בהדרכה וגם בארגון, אז הקומונרית והמדריכים ישבצו אותו בצוות עשייה כי אולי חסרים שם אנשים. ויש אחד שהוא פחות טוב בהדרכה, וגם בצוות עשייה הוא לא יהיה מבריק, אבל הקומונרית רצתה אולי לאזן את הצוות שלו באיזה מדריך שובב ולא רק ברציניים (וכך גם הפוך), אז היא שיבצה אותו בהדרכה. ועוד דבר, ההדרכה היא לא דבר שכולם מתאימים אליו, ומי שלא מתאים אליו זה לא אומר שהוא לא בן אדם טוב אלא פשוט לא מתאים להדרכה, ואולי הוא חזק יותר בדברים אחרים. לכן לדעתי כדאי לרענן את הראש ולבחון את האופציות האחרות, שהן חשובות בעשייה ובתרומה שלהן לחברה לא פחות מההדרכה בסניף.

אני חושב שקצת הגזימו עם ההדרכה וההכנות אליה... קרה כמה פעמים שילדים בשנים מעלינו אמרו לנו: 'אתה מתרגש???' ו'וואי איזו התרגשות!!' ו'אתם הולכים להיות מדריכים!!', וזה הגיע למצב שהיה נראה כאילו הם נכנסים להדרכה ולא אנחנו, ולפי דעתי זה לא צריך להיות ככה. ההדרכה היא עוד דבר של בני עקיבא. כשעושים מזה סיפור אז מי שלא נכנס מרגיש רע עם עצמו, ולמה שזה יקרה? זו רק הדרכה...

אז אני מציע שבשנים הבאות כל הקטע הזה של ההדרכה לא יהפוך ליותר מדי.

נקודת הפתיחה של הנושא קרתה לפני כשלושה חדשים, בשבת אחת שבה המדריכים והקומונרית פתחו לנו כיווני מחשבה בנוגע לאפשרויות במסגרת בני עקיבא בשנה הבאה, בלי להיות מקובעים על ההדרכה. במוצאי השבת הם לקחו אותנו למקום מרוחק בקצה היישוב, חילקו לנו דפים שבהם נכתבו האפשרויות לשנה הבאה, וביקשו מאיתנו להתרחק אחד מן השני, להתכנס בתוך עצמנו ולחשוב איפה באמת הכי חשוב לנו לתרום בשנה הבאה. האפשרויות היו:

1. הדרכה. 2. הדרכת חוץ. 3. מדריך משלב (אסביר בהמשך). 4. גרעין (אפרט בהמשך). 5. התנדבות בעמותה כמו קו לחיים וכדומה.

הדרכה - כולם יודעים מה זה, להדריך שבט בסניף. הדרכת חוץ היא כמו הדרכה רגילה רק בסניף אחר, מחוץ ליישוב. **מדריך משלב** - מדריך משלב הוא מדריך שעוזר לחניכים ספציפיים שקשה להם להשתלב בחברה, או שהמוגבלות שלהם פוגעת בתפקוד שלהם בתנועה, ולכן מצמידים להם מדריך משלב שיעזור להם ושיהיה איתם. לכל מדריך יש חניך אחד. **הגרעין מתחלק ל-2:** יש את החברה שאחראים על סירת רז, כמו אחראי מחסן, אחראי התרומות וכדומה, ויש את החברה שאחראים להרים פרויקטים התנדבותיים במהלך השנה. **התנדבות בעמותה** - כמו שכתבתי למעלה.

מכיוון שהשבט שלנו, שבט הנני, הוא שבט גדול, לא כולם יכלו להיכנס להדרכה למרות כל המאמצים, ולכן אני חושב שאחת המטרות של השבת הייתה לגרום לחברה לא להתקבע על ההדרכה, אלא גם להיפתח לאופציות נוספות כמו שתיתרתי קודם לכן.

בסוף הערב הייתה מדורה וכל אחד התבקש לומר משהו בנוגע לתהליך השיבוץ לשנה הבאה. ראיתי שהמחשבה העיקרית שעלתה שם היא: איך השבט יתנהל בלי מסגרת? נוכל להמשיך להיות חברים טובים? אולי השבט יתפרק? החברה בשבט שלי רצו שנישאר חברים טובים גם אם לא יהיו פעולות פעמיים בשבוע, שנישאר חברים בלי קשר

תפילת ילדים

עדינה מישור ומיכל קרנץ

המסירות, ההתמדה והרצון לתת ולהעשיר את הדור הצעיר. תודה למור שרלו, שיר פרנקנבורג, יערה שכטר, עיינה אופיר, שקמה איתם, מעיין לנגר, תהילה ריבקין, תמה ברוש, טליה ספרא, אלה ראם, אילת השחר קרמר, קרני זליגר ולכל המחליפות שהצטרפו וחזקו.

בראש השנה תסתיים שנה של פעילות, והעולות לכיתה ו ייכנסו להובלת התפילה. האחראיות על הבנות המעבירות את התפילה השנה, יהיו רעות בלנק ואביה חייקין.

זוהי ההזדמנות להזכיר כי התפילה מתקיימת הן בערב שבת והן בשבת בבוקר, ומיועדת לילדים מגיל 3 ועד לכיתה ב. ותקבל ברחמים וברצון את תפילתנו.

יש שחושבים שתפילת ילדים הוקמה כדי להעניק שקט למניין המרכזי, ויש שחושבים שהיא הוקמה כדי לאפשר שקט בבתיים ולאפשר להורים לישון עוד קצת, ויש שחושבים שזו עוד הזדמנות לחלוקה של ממתקים. אבל בעצם המטרה המרכזית היא החוויה, חוויית התפילה הניתנת לילדים כבר מגיל צעיר מאוד. כי בית כנסת - בית תפילה ייקרא לכל העמים, ויש חשיבות בהבנה שזאת מהותו של בית הכנסת. השנה שחלפה הייתה השנה הראשונה שבה החלה המסורת שבנות כיתה ו לוקחות על עצמן את העברת התפילה והובלתה כחלק משנת בת המצווה. מחזור כיתה ו של שנת התשע"ח ניוון ברוך התנדבות, ורבות לקחו חלק במפעל. אנו רוצות להודות להן על העשייה,

גם המערכות בגופנו פועלות בצורה של מאמץ ומנוחה. למשל - תנועת הלב היא של כיווץ והרפיה, הריאות - שואפות אוויר פנימה ונושפות פסולת החוצה וכו'... לכל מערכת בגוף שלנו יש שעות שיא של פעילות, אשר בהן פועלת המערכת בעוצמה, ויש שעות שבהן המערכת נחה. החיים שלנו נעים כל העת במחזוריות הזו של פעילות והרפיה. כשם שאדם לא יכול ללכת ולנוח באותה העת כך המערכות בגופנו לא יכולות לפעול בשעה שהן נחות. זהו השעון הביולוגי של הגוף שלנו, ואנו צריכים להיות מודעים לכך, להקשיב לקצב שלו ולפעול איתו ולא נגדו.

גם למערכת העיכול שלנו יש שעון ביולוגי משלה. מחזוריות העיכול נקראת מטבוליזם (חילוף חומרים). השלב הראשון

נקרא אנבוליזם, וזהו הזמן שבו מתרחש תהליך של בנייה, של שימוש בחומרי המזון לבניית תאים וחומרים שונים. השלב השני נקרא קטבוליזם, וזהו תהליך של פירוק. עיכול המזון, פירוק של מרכיבים שונים בגוף וסילוק הפסולת. השלב הראשון, האנבוליזם, אלו השעות שבהן מערכת העיכול שלנו בשיא

פעילותה - משעות הבוקר המאוחרות ועד לשעות הצהריים המאוחרות (10:00-15:00). אלו השעות שבהן מופרשים אל הקיבה אנזימי העיכול המיועדים לפירוק והיא מחכה שהמזון ייכנס אליה כדי להתחיל לעכלו, ומשם להעבירו לשימוש של מערכות הגוף השונות. כאשר נקפיד לאכול בשעות הללו העיכול יהיה קל ומהיר, אך אם נאחר ונאכל מאוחר מכך הקיבה כבר תהיה רדומה, לאחר שהחמיצה את שעתה, והעיכול יהיה קשה יותר.

אם כן, מסקנתנו הראשונה היא שצריך לאכול בשעות השיא של הקיבה.

נקודה נוספת שעלינו להכיר היא הרכב המזונות. התזונה הבריאה מתבססת רבות על אכילת פירות וירקות בצורה החיה שלהם (ולא המבושלת). כאשר אנו אוכלים ירקות חיים - גופנו מקבל מהם כמות גדולה של ויטמינים, מינרלים, פיטוכימיקלים, אנזימים, סיבים תזונתיים ועוד שפע דברים טובים, וכאשר נבשל אותם נאבד את רוב הרכיבים הטובים הללו. לכן בכל ארוחה עלינו לשלב סלט

את המדור אקדיש הפעם למורים שבינינו, לקראת פתיחת שנת הלימודים:

במסגרת עבודתי בייעוץ לתזונה ואורח חיים בריא, מגיעות אלי מדי פעם מורות אשר רוצות לשנות את הרגלי אכילתן ומעוניינות לאכול בריא יותר. אני יושבת איתן ומסבירה להן את הדברים, כדי שהשינוי התזונתי יבוא מתוך הבנה בשכל, והן קולטות ומפנימות ורוצות ליישם, אך בשבתנו לכתוב את התפריט היומי מתגלה הקושי הגדול של אותן המורות - למעשה אין להן זמן לשבת בנחת ולאכול ארוחה מזינה וטובה לאורך כל השעות שבהן הן עובדות בבית הספר. כשהן יוצאות מהבית בבוקר הן "חוטפות" משהו מהיר לאכול, בזמן ההפסקה הן עסוקות בשיחות עם

תלמידים או מורים ולא מספיקות לשבת ברוגע ולהקדיש זמן לארוחה, וכשהן חוזרות הביתה בשעות הצהריים המאוחרות הן מגיעות רעבות מאוד, וגם אז הן "מנשנשות" משהו מהיר וזמין כדי להרגיע את תחושת הרעב הכבד.

אני מסירה את כובעי בפני המורים אשר עושים עבודת קודש בחינוך ילדינו, ואשר

עסוקים ללא הרף בחינוך הדור הבא. אולם אני מאמינה כי מורה אשר ידאג קודם כול למחסורו, ויקדיש זמן לאכול את ארוחתו בנחת ובשקט, יתמלא באנרגיות חרשות וטובות. ואחרי ש"תדלק" את עצמו יוכל לחזור לתלמידיו בכוחות מחודשים, בהכלה אליהם ובסבלנות יתרה. מורה אשר לא הקדיש לעצמו בכל שעותיו בבית הספר אף דקה אחת של הפסקה לאכילה והתרעננות, ימצא את עצמו בשלב לא רחוק כשהוא שחוק ואף ממוטט.

ובהמשך לאותו העניין של מנוחה מול עבודה, הבה נכיר לרגע את השעון הביולוגי של גופנו:

כל הפעולות ההכרחיות סובבות סביב השעון. בכל פרק זמן מתרחשת פעילות בתחום אחר שמטפלת בנו לכל שארית היום. לכל מערכת יש שעת שיא בפעילות וכנגדה שעה של מנוחה. קצב החיים נע במחזוריות. פועל ונח. רצוא ושוב. האדם פועל בשעות היום, ובליילה הוא נח וממלא את המצברים. האדם יוצא לעבודתו במשך ששת ימי השבוע, ובשבת הוא נח ומתמלא ברוחניות.

חי כלשהו. נקפיד גם להוסיף לכל סלט כמות נכבדה של עלים ירוקים (חסה, נבטים, עלי בייבי, פטרוזיליה, שמיר, כוסברה, סלרי, רוקט ועוד...). הפירות והירקות בכלל והעלים הירוקים בפרט הם אנטי אוקסידנטים מעולים (נוגדי חמצון), בכך שהם יוצרים בגוף תגובה בסיסית ומנטרלים את החומציות בגופנו.

התזונה שלנו אמורה להתבסס על השעון הביולוגי ועל הרכב המזונות.

המורות אשר באו אלי ליעוץ קיבלו בהבנה ובשמחה את התפריט שהכנתי להם, אך התלוננו על כך שהבוקר הוא זמן לחוץ מאוד, ואין הן מספיקות לחתוך לעצמן את הירקות ולשטוף את העלים.

למעשה הבעיה יכולה להיפתר בארגון טוב יותר של הזמן. אם הבוקר לחוץ נעביר את ההכנות לערב.

ניתן למשל לחתוך בערב קופסה של ירקות (גזר, מלפפון, פלפל, גבעולי סלרי, קולורבי וכו'...). ניתן גם לשטוף ולנקות בערב את העלים הירוקים ולהוסיף לקופסה. כל עוד לא תיבלנו את הירקות הם יכולים להישאר במקרר בקופסה סגורה ולא יקרה להם כלום. אל הקופסה נכניס חצי לימון כדי לתבל בסמוך לאכילה (רק עגבניות לא אחתוך בערב כי הן נרקבות ומוציאות מיץ שמקלקל את שאר הירקות. אעדיף להכניס במקומן עגבניות שרי).

אין כמו ארוחת צוהריים קלילה וטעימה של 2 פרוסות לחם מקמח מלא (רצוי כוסמין), מרוחות בממרח צמחי כלשהו, כגון טחינה, אבוקדו, ממרחים ביתיים כמו חומוס, פסטו, ממרח זיתים, ממרח עגבניות וכו'... ולצידן קופסת ירקות. ההתארגנות לארוחת הצוהריים יכולה להיות גם שבועית. אני מכינה באחד הערבים סיר גדול של מנה עמילנית לא מתובלת (כגון כוסמת, קינואה, אורז מלא, בורגול וכו'...). זה ימש לי כבסיס של פחמימה. בכל ערב אוציא מהסיר כמות אשר תספיק לי לארוחה ואעביר לקופסה. אחתוך ירקות לסלט ואוסיף לפחמימה מבלי לערבב. רק כשאשב בצוהריים לאכול מן הקופסה - אערבב ואתבל (ישנם עוד רעיונות רבים להכנת אוכל טעים ומזין. כאן נתתי רק הדגמה). אם כך, כל שעלינו לעשות בבוקר כדי לדאוג לארוחת הצוהריים שלנו זה בסך הכול לקחת את הקופסה המוכנה מהמקרר (ולא לשכוח מזלג).

הינה פתרנו לנו את ארוחת הצוהריים. אך נחזור לרגע אל הבוקר.

אם נאכל מייד עם הקימה ארוחה כבדה הכוללת פחמימה עמילנית (לחם, דייסה, עוגה וכו'...) נתחיל את היום בכבדות ובמלאות. הבוקר שלנו צריך להתחיל ברעננות, באנרגיה טובה ובקלילות. לכן המזון האידיאלי בבוקר הוא פירות. עם שלל המתנות הטובות אשר הפירות מעניקים לגופנו (ויטמינים, מינרלים ועוד...), הם גם מכילים סוכר, אשר מצד אחד מכניס אנרגיה למערכת, אך מצד שני הם לא מכבידים וסותמים אלא משאירים את הגוף קליל, פעלתני ונמרץ. וללחוצים שבבוקר - קחו איתכם לדרך כמה פירות עסיסיים,

לפי העונה כמובן, ואכלו בהנאה ובהתענגות. הפירות מגיעים אלינו כשהם כבר מוכנים לאכילה, ללא הכנה מיותרת. כל שעליכם לעשות זה "לקטוף" אותם מהמקרר. אפשרות נוספת היא להכין שייק גדול לקחת לדרך. מכניסים לבלנדר פירות שונים, אפשר להוסיף גם עלים ירוקים, טוחנים ומעבירים לכוס גדולה וסגורה. לשתות וליהנות. גם כאן עליכם להתארגן מראש, ולמלא את הבית בפירות. ערכו קנייה מרוכזת פעם-פעמיים בשבוע, כך שהפירות יהיו עבורכם זמינים ונגישים.

כשאתם חוזרים בערב מהקניות אל תתעצלו, שטפו את הפירות הזקוקים לשיטיפה (תפוחים, אגסים, משמשים, ענבים, נקטרינות...) וכך תחסכו לעצמכם זמן יקר בבוקר. מלונים ואבטיחים ניתן לחתוך ערב קודם ולהכניסם לקופסה סגורה במקרר.

אם כן, ראינו שמילת המפתח כאן היא: "התארגנות". אומנם טרחנו בערב אך נאכל בנחת ובהנאה ביום שלמוחרת. אכילת הפירות, ובעיקר הירקות, דורשת מאיתנו זמן של לעיסה. אם נאכל מזון מבושל - כמעט לא נצטרך ללעוס אותו משום שהוא מתרכך בבישול, ונבלע במהירות בגרוננו. כאשר נאכל גזר חי למשל, נצטרך להשקיע זמן בלעיסה, עד שיהפוך להיות לעיסה בפינו...

אוכל חי דורש מאיתנו ללעוס יותר זמן, אך הדבר פועל לטובתנו מכמה סיבות: ראשית, בעת שאנו לועסים מתעוררים להם אנזימי העיכול ועוזרים לנו לפרק את האוכל. למעשה תחילת העיכול היא בפה, שם גם מצויים האנזימים. אם נאכל מבלי ללעוס נפסח עליהם וחבל... שנית, כאשר אנו לועסים היטב נזדקק להכניס לקיבתנו פחות מזון כדי לשבוע. לשם כך עלינו להכיר את מנגנון הרעב והשובע בגופנו.

תחושת השובע מורגשת בגופנו כעבור עשרים דקות. אם אכלנו מבלי ללעוס, ייתכן שנאכל כמות כפולה ממה שאנו באמת זקוקים לה, משום שאכלנו מהר ותחושת השובע טרם הגיעה. אם נלעס את האוכל בנחת יעברו עשרים דקות, ומנגנון הרעב והשובע יתחיל לפעול. רק אז נדע אם באמת שבענו או שגופנו מבקש לאכול עוד.

אסכם את הנקודות החשובות שלמדנו עד כה:

א. הקפידו לאכול בשעות השיא של מערכת העיכול.

ב. הוסיפו פירות וירקות חיים לתפריט.

ג. התארגנו מראש להכין לכם את ארוחתכם.

ד. פנו לעצמכם זמן לאכילה.

ה. הקפידו ללעוס היטב את המזון.

בעזרת ה' תצליחו להרגיל את עצמכם לסדר יום מאורגן ובריא יותר. אך נוסף על כך, אינכם יכולים לשכוח שמעל הכול אתם מחנכים. אמרו לתלמידים שאתם יוצאים להפסקה בשביל לאכול ו"לתדלק" את גופכם. אם התלמידים יראו שאתם מכבדים את עצמכם בכך שאתם מקדישים לעצמכם את הזמן, הם יכבדו ויעריכו זאת גם הם.

נוסף על כך, נצלו את תפקידכם כדי לגרום לתלמידים

בנקודה זו נכנסת הדוגמה האישית. מחנך אידיאלי הוא דמות אשר לא באה לכיתה להעביר את החומר וללכת הביתה, אלא היא אמורה להיות אישיות משמעותית עבור התלמיד, מעבר להצלחה במבחנים ובציונים. לכן, אם התלמיד רואה את המורה בשעת אכילתו, בצורת אכילתו (בנימוס, בנחת, בלעיסה...), וגם יראה מה בצלחתו - מזון טעים ובריא, אוכל לא מתועש אלא ביתי - ייתכן שגם הוא ירצה לנסות.

אם המורה ישמח באוכל שלו, יהנה ויתענג ממנו - זאת הדוגמה האישית הטובה ביותר. אך אם המורה ישרר שהוא סובל מכך, ושהאוכל אינו ערב לחיכו, התלמיד יפנים בדיוק את ההפך.

לכן, לפני שאנחנו מחנכים את הילדים - הבה נחנך את עצמנו לאכול בצורה טובה ובריאה ומהנה.

שירצו ויאהבו לאכול פירות וירקות. אתם יכולים ללמד אותם על מעלת הפירות והירקות ולהכניס לכיתה אווירה של בריאות. תלמידים נוטים לערוך משוואה לא הוגנת האומרת שמה שבריא איננו טעים. נסו ללמד אותם על כל הטוב שיש לטבע להציע לנו, ממקום של הנאה ושל שמחה, ולא של כפייה.

הפירות הם מתוקים. הם נוצרו מתוקים כדי שנימשך אליהם. איננו צריכים להתכחש ליצר המתוק והמושך הזה. למעשה נועדנו לחיות על מתוק. זוהי אנרגיית החיים הבסיסית. הטעם המתוק הוא הטעם הראשון שאליו התוודענו כשנולדנו וינקנו את חלב האם המתקתק. אם כן, המתוק מסמל לנו חום ואהבה. לשם אנו שואפים. כשנרצה מתוק נדע שאנחנו רוצים אהבה...

עלינו לדייק את הטעם המתוק ולאכול מהדברים המתוקים שניתנו לנו מהטבע. אלו הם הפירות. אם נאכל שוקולד, סוכריות ושאר ממתקי "אקסטרים", נחפש לעצמנו ריגושים מיותרים. נתמכר אליהם ונרצה מהם עוד ועוד.

כאן אתם כמחנכים יכולים לנצל את הבמה לדיבור על אכילה ממקום רגשי. לתת לתלמידים לחשוב איזה חוסר יש להם שהם זקוקים לפיצויים המתוקים הללו?

בשמחות

בסימן טוב ובמזל טוב:

- בוני (בנימין) ורדי לרגל נישואיו לשריאל טנג'י, ולהורים הרב מרדכי ופזית.
- לג'ודי ברנט לרגל נישואי אליהו לאור קולקר.
- ליוני פולק ולהורים נעמי ואליעזר עם אירוסיו לתמר כהן.

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- לאסתר ורוד שנדור לרגל הולדת הבת אורי, ולסבתא וסבא אורלי ומנחם.
- לאורנה ואורי עוזרי לרגל הולדת הנכד, בן לגיל וצפנת.
- לרותי ואהר דשן לרגל הולדת הבת.

מזל טוב לבר המצווה:

- לישי שבות ולהורים רננה וברק.

ברכות לרגל השחרור:

- לעדן סקויאר עם סיום שירותו הצבאי כלוחם בהנדסה קרבית. בהצלחה באזרחות!

דרך צלחה:

- לרותי ואוהד דשן שעוזבים אותנו לאחר החגים.

ילדים ונוער:

הרוח במגירה - מיכל חזון

פגשתם פעם רוח רפאים?

גיל בן ה-12 וחבריו מוצאים שידה עתיקה בערימת אשפה. היא קצת מלוכלכת וישנה, אבל אחרי ניקוי יסודי, היא נראית נהדר. חבל רק שהמגירה האמצעית נעולה ותקועה. אבל לילה אחד הילדים מגלים מה נמצא באותה מגירה אמצעית. לתדהמתם, יוצאת ממנה רוח רפאים, ולא סתם רוח רפאים: הרוח של קפטן קוק, רב חובל ומגלה ארצות מהמאה ה-18. קפטן קוק והילדים יוצאים למסע הרפתקאות על "הביגל", ספינתו ההיסטורית של קפטן קוק. זהו מסע במרחב ובזמן שנועד לתקן עוולות שעשה קפטן קוק בחייו ולעזור לאימו של גיל שנמצאת בקצה העולם עם בן זוגה האכזרי שמנסה להרחיקה מבנה.

הסיפור המושלם 8, ועידת השלום - אלדר אילני

משימה חשובה מוטלת על ג'לסומינה, נינת נינתה של ג'וניוריינה. עליה לייצג את ארצה בוועידת השלום הגדולה. אבל תאונה קטלנית מסיטה את ג'לסומינה ואת נציגי הוועידה מדרכם ומובילה אותם לטירה אפלה של אויבם המושבע זמפאנו. אילו הפתעות הכין להם המארח המפוקפק? האם יצליחו לקיים את המפגש כמתוכנן ולהציל את ארצותיהם מגורל נורא?

שליחות חשאית מבצע טורונטו - דנה אלעזר-הלוי:

גיא, רועי ונועם - שני נערים ונערה שפועלים בשירות המוסד - יוצאים למבצע חשאי, קטן אך חשוב בישראל. בינתיים כל המדינה מדברת על מושי וריבקי קליין, אח ואחות בני חמש ושש שנעלמו מביתם שבירושלים בתחילת חופשת הפסח. גיא מדוכא מהפרידה מנועם, ובלי חשק רב נוסע עם הוריו לביקור משפחתי בטורונטו, העיר הגדולה בקנדה. שם, בנסיבות מפתיעות, הוא נתקל במידע שיכול להוביל למציאתם של ריבקי ומושי הקטנים. מתברר שהוא האחות נחטפו לכת מסתורית, וכדי לשחרר אותם - גיא, נועם ורועי יצטרכו לחדור אל שורות הכת. המשימה הפעם קשה מהרגיל, כי בין חברי הצוות מתחילים להיפער סדקים: גיא ונועם כמעט לא מחליפים מילה, ונדרמה שרועי מתחיל לשנות את אופיו. איך יצליחו השלושה להתמודד כך עם המנהיג המטורף והמסוכן של הכת?

הנסיכים לבית ליריאן - חגי ברקת, אשכר ארבלין-

בריפמן:

דברים מוזרים קורים לתומר בזמן האחרון. חלומות בעתה שבהם הוא מרגיש שהוא טובע רודפים אותו כמעט בכל

לילה, ולפני חודש זר מאיים בבגדים משונים התנפל עליו וצעק לעברו דברים חסרי פשר. תומר, נער פופולרי ואהוד על חבריו בקיבוץ, הולך ומסתגר בתוך עצמו.

הוא מרגיש שהוא הולך ומאבד שליטה על חייו. בממלכת ליריאן מתכונן הנסיך רובין ליום החשוב בחייו: טקס הכתרתו כיורש העצר הרשמי של הממלכה. אך עננה כבדה מעיבה על התרגשותו, מכיוון שלפני כחודש נעלם אביו האהוב, המלך ביירון, ומאז לא נודעו עקבותיו. ואז מגלה רובין יומן שניהל אביו וחייו משתנים. הוא מבין כי עליו לצאת לדרך שהוא אינו יודע לאן תוביל אותו וכיצד תסתיים.

תומר ורובין, שני נערים מעולמות שונים, עומדים בפתחו של מסע גילוי עצמי שבמהלכו יעברו הרפתקאות מסעירות, יעמדו בפני מצבים מסוכנים, יפגשו אנשים שאין לדעת מי מהם בעל-ברית ומי אויב, ויאלצו לקבל החלטות שיקבעו את גורלם.

מבוגרים:

בתו של סוחר המשי - דיינה ג'פרס

אהבה ומלחמה בווייטנאם של שנות החמישים. 1952, האדמה בוערת תחת רגלי הצרפתים השולטים בווייטנאם. האזור שורץ מורדים שלא בוחלים בשום אמצעי כדי לשים קץ לשלטון הקולוניאלי, ומרגלים בני כל הלאומים מרחרחים בכל קרן רחוב. מאז מותה של אימה, חיה ניקול, בת-תערובת צרפתית-ווייטנאמית, בצילה של סילבי, אחותה הבכורה, היפהפייה והכריזמטית, בבת עינו של אביהן. בשל התערערות המצב הפוליטי האב מעביר לידיה של סילבי את השליטה בעסקי המשי של המשפחה. ניקול, לעומת זאת, מקבלת רק חנות בדי משי ישנה ונשכחת בחלק הווייטנאמי של האנוי. אף על פי כן היא בולעת את עלבונה ומטפחת את החנות, שזוכה להצלחה מפתיעה, אולם בד בבד היא נחשפת לעוולות השלטון הקולוניאלי המושחת ולמעורבות משפחתה שלה בדברים שלא יעשו, אשר מכה אותה בתדהמה. טראן, מראשי המורדים הווייטנאמים הידועים ביותר לשמצה, מציע לניקול דרך מילוט מושלמת לכאורה מכל צרותיה, בעוד שמארק, סוחר משי אמריקאי שרמנטי ומסתורי, הוא גבר חלומותיה. אבל במי תוכל ניקול לבטוח בעולם שבו איש אינו באמת מי שהוא מתיימר להיות?

שמץ של אמת - ליסה אונגר

רידלי ג'ונס הייתה בטוחה שהאיש שחשבה שהוא דוד שלה מת. אבל מסתבר שחזן ממנה איש לא חשב כך. לא ה-FBI, לא המאפיה הארמנית ואפילו לא ג'ייק, החבר

ג'ק ריצ'ר זה אך סיים משימה חשאית בהצלחה יתרה. הצבא העניק לו מדליה. ואז שלח אותו בחזרה לספסל הלימודים. בכיתה יש שלושה תלמידים בלבד: ריצ'ר, סוכן אף-בי-איי וסוכן סי-איי-איי. המשימה שלהם? למצוא אמריקני אחד ולגלות מה הוא מוכר. ולמי. סיפור רציני ביותר מתרחש תחת אפס, סימנים לעולם שהולך ומשתגע.

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה. נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א-ו"ג בשעות 15:45-17:30. את האוכל והשתייה תשאירו בחוץ בבקשה, לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים. קריאה מהנה, מחכים לכם - ספריית ראש צורים.

שלה. כל אחד מהם מחפש את מקס מסיבה אחרת, ורידלי ג'ונס היא עבורם אמצעי לחשוף אותו. בניסיונה להבין את המתרחש היא יוצרת קשרים עם אנשים שונים, וכולם מתים. רידלי מעולם לא חשה כה מבולבלת וכה בודדה. כל מי שהיא אוהבת מפנה לה עורף ומתנהג כזר - אפילו כלפי עצמה היא חשה זרות. בזמן הציד אחר רוח הרפאים של דודה והמנוסה על חייה, הדבר היחיד שרידלי יודעת בביטחון הוא שעליה לרדת לחקר האמת על עצמה ועל עברה אם היא רוצה להחזיר לעצמה את השליטה על חייה. ליסה אונגר מוליכה אותנו ברחובותיהן של ניו יורק ושל לונדון בנתיב של מתח וכל זאת דרך עיניה המפוחדות אך הנחושות של אישה צעירה העומדת על פי התהום.

שיעור לילי - לי צ'יילד

בשביל מה? עבור מי? השנה היא 1996, והסובייטים עזבו את הזירה מזמן. אבל כעת יש אויב חדש. בדירה בהמבורג, קבוצה של צעירים סעודים בלבוש אלגנטי מתכננים משהו גדול.

דברי פתיחה | הלל אלגרבל

בראש צורים. אני נכנסת בהתרגשות וציפייה רבות, ומשתדלת ללמוד כמה שיותר, להכיר את הסניף ואת התהליך המבורך שעבר עד כה, ומתוך כך להתבונן קדימה בציפייה להמשך עשייה ופעילות מוצלחת בסניף. במהלך השנה הקרובה צוות ההדרכה, צוות העשייה ואני, נזכה ללוות את ילדיכם היקרים. אני מאמינה כי לכם ההורים יש חלק משמעותי מאוד בפעילות הסניף, וכי שיתוף הפעולה בינינו הוא חיוני לתפקוד הסניף ולהצלחתו.

אני כאן כדי לתת, אני כאן כדי לבנות, אני מלאת מוטיבציה לקדם את הילדים והסניף, אבל ברור לי שלהצלחה צריך תזמורת של כלים שלובים. מקווה שתהיה לנו שנה משמעותית ומוצלחת, בברכת חברים לתורה ועבודה, לכל שאלה, בעיה או עזרה, אני כאן. הקומונרית - הלל אלגרבל.

054-5665903, halel70@gmail.com

"אם אתה יכול לחלום על זה, אתה יכול לעשות את זה" (וולט דיסני).
בואו נחלום!

הורים, חניכים, מדריכים ובוגרים יקרים, ה' עימכם!

"בתחנת הרכבת ישנה מפה גדולה של העיר עם חץ המציין 'אתה נמצא כאן'. אדם היודע היכן הוא נמצא יכול להחליט לאן עליו לנסוע, לאן צריך לפנות, ואז יהיה מסוגל לכוון דרכו" (הרב משה צבי נריה זצ"ל).

אנו נמצאים כעת בתקופת זמן מיוחדת - התקופה שבה מסתיים פרק אחד ומתחיל פרק חדש.

שנת תשע"ח עוד מעט מאחורינו, ואנו עומדים בפתחה של שנת תשע"ט.

מצד אחד תקופה זו היא הזדמנות מצוינת לעצור, לחשוב ולהתבונן בשנה שחלפה ולשאול את עצמנו - היכן אנו נמצאים? מה למדנו בשנה שחלפה? מה עשינו ולאן התקדמנו? האם עמדנו במטרות שהצבנו לעצמנו? מה ימשיך ללוות אותנו בשנה הבאה, ומה עלינו לשנות? מן הצד השני זו הזדמנות להסתכל לעבר השנה שבפתח, ולחשוב - מה השאיפות שלנו? מה צריך לשפר, לקדם ולחזק?

זו ההזדמנות להעז, לחלום ולפתוח פתח לדברים חדשים, מתוך התבוננות ולמידה מן העבר ובציפיות והתרגשות רבה לקראת העתיד. השבוע נכנסתי לתפקידי כקומונרית של סניף בני עקיבא